

Hồi 1

Dương Thiệu Ân

Trong màn mưa phùn của tiết trời lập xuân. Tiết trời của sự sinh sôi những mầm sống mới, nhưng chính bầu trời u ám lại khiến cho Dương Châu trở nên ảm đạm. Dương Châu khoát lên đầu bầu trời ảm đạm, mặc dù vậy tại "Bách Hoa Lâu" vẫn nhộn nhịp. Tọa lạc ngay tại trung tâm Dương Châu phồn hoa đô hội. Bách Hoa Lâu đúng là một mặt thu nhỏ của Dương Châu bởi sự nhộn nhịp của nó. Sự nhộn nhịp lúc nào cũng có ở Bách Hoa Lâu cho dù thời tiết có xấu đến mấy. Tòa lầu với những mái vòm cong vút, những dãy hoa đăng mời chào khách thập phương. Hơn thế nữa, còn có những trang mỹ nữ, tợ những nàng tiên kiều diễm trong những bộ cánh đủ màu sắc tạo nên sự quyến rũ lạ thường mà không một vị khách nào có thể làm ngơ trước sức quyến rũ đó.

Trong màn mưa phùn đó, một thư sinh vận bạch y thả bước chậm rãi đến trước ngưỡng cửa đại sảnh Bách Hoa Lâu. Y dừng bước ngay ngưỡng cửa, lấy tay phải phủi lớp bụi nước đọng trên hai bờ vai mình, rồi mới bước vào.

Nếu ở Bách Hoa Lâu có những nàng kiều diễm đẹp như tranh vẽ thì thư sinh đúng là một trang mỹ nam tử với khuôn mặt khôi ngô, tuấn tú. Dáng người thư nhả mà bất cứ một nữ nhân nào khi đối diện hẳn cũng phải mơ mình có một ý trung nhân như chàng.

Sự xuất hiện của thư sinh khiến những nàng kiều nữ xinh đẹp cũng phải chú nhãn nhìn đến. Rồi như thể từ thư sinh có một sức quyến rũ mời gọi, mà chẳng ai bảo ai, họ cùng bước đến nghinh đón.

Những nàng kiều nữ nhao nhao mời gọi thư sinh, nhưng đáp lại lời mời gọi đó, thư sinh chỉ ban phát cho họ ánh mắt gợi tình và nhu nhả. Y từ tốn nói:

- Tại hạ đến Bách Hoa Lâu để tìm một người.

Những nàng kiều nữ vốn vã hỏi:

- Chàng tìm ai... Chàng tìm ai...

Điểm một nụ cười mỉm, thư sinh ôn nhu nói:

- Tại hạ mạo phạm tìm chủ nhân Bách Hoa Lâu Hoàng Cang tôn giá.

- Chàng vào đây đi, để Thiên Thiên gọi Hoàng đại gia đến bồi tiếp chàng.

Thư sinh nhìn kỹ, điểm nụ cười mỉm, khẽ gật đầu rồi nói:

- Tại hạ làm phiến cô nương vậy.

Y nói rồi bước thẳng đến chiếc bàn đặt ngay góc đại sảnh. Những nàng kiều nữ bầu quanh y.

Người đứng gần nhất ghé miệng vào tai y như thể muốn thả luồng hơi thở thơm tho của mình vào khứu giác thư sinh. Thư sinh thản nhiên tiếp nhận luồng hơi thở thơm tho của nàng.

Y từ tốn nói:

- Phiền cô nương cho tại hạ một cân rượu.

Nàng kiêu nữ hối hả đi lấy rượu cho y.

Ả kiêu nữ đứng sau lưng, choàng tay qua cổ thư sinh. Nàng ta như thể muốn gác cằm lên vai y, thậm chí còn dán cả thân mình lên lưng gã.

Thư sinh như đã quá quen với những cảnh này trong những kỹ lâu, nên chấp nhận sự lả lơi của ả kiêu nữ.

Ả kiêu nữ nhỏ nhẽ nói:

- Công tử... sẽ ở lại với thiếp chứ.

Thư sinh nhìn ả điếm nộ cười rồi nói tiếp:

- Khi nào tại hạ gặp được Hoạch Cang tôn giá sẽ bồi tiếp cô nương.

Ả kiêu nữ sáng mắt, rạng rỡ hẳn lên:

- Chàng không dối thiếp chứ.

Thư sinh ôn nhu nói:

- Tại hạ không biết nói dối.

Giọng nói của y nghe thật trầm và ấm áp như rót mật vào tai ả kiêu nữ. Chỉ nghe giọng nói của thư sinh thôi mà mặt nàng đã đỏ bừng e thẹn như những trang tiểu thư khuê các, đầu tiên gặp y trung nhân đã từng mơ tưởng trong giấc mộng.

- Hỷ Hỷ muốn biết tên của chàng.

Nụ cười mím lại hiện trên hai cánh môi gã. Nụ cười thật gợi tình, khiến cho những ả kiêu nữ đang quây quanh phải ngẩn ngơ cả người. Tất nhiên người ngây ngất nhất tức là Hỷ Hỷ.

Như thế ban phát cho những nàng kiêu nữ kia nụ cười đa cảm và đầy gợi tình đó, thư sinh mới nhường mà nói với Hỷ Hỷ:

- Hỷ Hỷ cứ đặt cho ta một cái tên cũng không sao.

Hỷ Hỷ bẽn lẽn, lả lơi nguýt thư sinh rồi nói:

- Hỷ Hỷ sẽ đặt tên cho chàng nghe.

- Tại hạ sẽ nhớ mãi cái tên mà Hỷ Hỷ cô nương ban tặng.

Hỷ Hỷ nguýt thư sinh rồi nhỏ nhẽ nói:

- Hỷ Hỷ đặt cho chàng một cái tên...

Nàng ngập ngừng như thể suy nghĩ rồi nói tiếp:

- Cái tên Tống Ngọc thư sinh.

Thư sinh mỉm cười nói:

- Cũng được... Nhưng tiếc một điều cái tên này tại hạ đã nghe thiên hạ nhắc đến nhiều rồi. Nếu tại hạ nhận, sợ rằng Tống Ngọc sẽ bảo tại hạ là người mạo danh sao. Tâm của tại hạ không thích bị người khác hiểu lầm mình là kẻ mạo danh.

Hỷ Hỷ nheo mắt:

- Vậy Hỷ Hỷ biết đặt cho chàng tên gì đây. Hỷ Hỷ không thể đặt tên cho chàng rồi.

- Vậy cô nương cứ gọi tại hạ là Dương Thiệu An.

- Dương Thiệu An...

Thư sinh gật đầu.

Hỷ Hỷ bá cứng lấy cổ thư sinh, dán chặt người mình vào lưng y. Nàng nhỏ nhẽ nói vào tai Thiệu An:

- Dương tướng công.

Thiệu An khẽ gật đầu.

Hỷ Hỷ nhỏ nhẽ nói tiếp:

- Khi nào xong chuyện với Hoạch tôn giá, chàng lên thư phòng với thiếp nhé.

- Ta không bao giờ từ chối lời thỉnh cầu của giai nhân.

Bầu rượu một cân được đem đến đặt trước mặt Dương Thiệu An. Cùng lúc đó Hoạch Cang cùng hai gã gia nhân từ cửa hậu bước lên chính sảnh. Hoạch Cang người tầm thước, lực lưỡng, đúng là một kẻ vai u thịt bắp. Chỉ thấy bộ tạng của Hoạch Cang thôi, bất cứ ai cũng phải e dè. Hoạch Cang đứng ngay cửa hậu quan sát gã thư sinh.

Hoạch Cang ra dấu cho những nàng kiều nữ lui bước. Thư sinh nhìn Hoạch Cang.

Hai người chạm mắt với nhau. Thư sinh điểm nụ cười mỉm thật lả lơi cầu tình. Nụ cười của y khiến cho họ Hoạch buông một tiếng thở ra như thể vừa trút xong một gánh nặng.

Y cùng hai gã gia nhân bước đến trước mặt Dương Thiệu An. Hoạch Cang nhìn Dương Thiệu An nói:

- Công tử muốn gặp Hoạch mỗ.

Thiệu An lấy trong ống tay áo một cuộn giấy đặt lên bàn, rồi nhìn Hoạch Cang nói:

- Tại hạ thỉnh tôn giá mở ra xem.

Hoạch Cang cầm lấy cuộn giấy trải ra bàn. Đó là một bức họa vẽ chân dung Hoạch Cang với hàm râu quai nón xồm xoàm, bên dưới bức họa truyền thần là dòng chữ thảo:

"Dị Thần Sát Hoạch Cang. Hắc Đạo".

Hoạch Cang nhìn Thiệu An:

- Công tử đã vẽ Hoạch mỗ.

Không trả lời thẳng vào câu hỏi của Hoạch Cang, Dương Thiệu An hỏi ngược lại y:

- Người trong bức họa này có phải là Dị Thần Sát Hoạch Cang tôn giá.

Hoạch Cang gật đầu:

- Đúng là Hoạch mỗ.

Dương Thiệu An ôm quyền nói:

- Tôn giá là một trong những đại cao thủ của võ lâm Hắc đạo.

- Không sai, hẳn công tử định bán bức họa này cho Hoạch mỗ.

Thiệu An bưng bầu rượu, từ từ đứng lên. Y nhìn Hoạch Cang, ôn nhu nói:

- Tại hạ không bán mà sẽ tặng cho Hoạch tôn giá.

- Công tử tặng cho Hoạch mỗ à.

Thiệu An gật đầu.

Hoạch Cang dòm Thiệu An nói:

- Công tử tặng ta bức họa này, ta không biết lấy gì tặng lại cho công tử.

Thiệu An ôn nhu nói:

- Tôn giá có một thứ tặng lại cho tại hạ... Một thứ mà tại hạ rất muốn tôn giá tặng.

Hoạch Cang cau mày:

- Công tử muốn ta tặng lại cái gì nào.

Thiệu An thản nhiên đáp lời:

- Cái mạng của tôn giá. Hoạch tôn giá tự kết liễu mình hay đợi tại hạ ra tay.

Nghe Thiệu An nói, bất giác Hoạch Cang thối lại nửa bộ. Y nhìn Thiệu An với hai luồng uy nhân xăm xoi và lạ lẫm.

Nụ cười mỉm mỉm lại hiện trên miệng Thiệu An. Y vẫn giữ chất giọng thật ôn nhu từ tốn, chẳng có chút biểu lộ gì gọi là có hận có thù với họ Hoạch.

- Hoạch tôn giá có cần tại hạ giải thích vì sao tại hạ đến lấy mạng tôn giá không?

- Hoạch mỗ rất muốn biết.

- Chỉ có lý do duy nhất tại hạ giết tôn giá vì tôn giá là vị thần sát Hoạch Cang, người của Hắc đạo.

Hoạch Cang sa sầm mặt:

- Lý do đó mà công tử đến lấy mạng ta?

Thiệu An thản nhiên gật đầu:

- Mỗi một lý do đó thôi... Tại hạ là người của Bạch đạo, nên phải lấy mạng người của Hắc đạo. Đó là lý do duy nhất mà tại hạ đến tìm tôn giá.

Mặt Hoạch Cang sa sầm:

- Người chắc điên rồi... hay người muốn đi tìm cái chết mà dẫn thân vào Bích Hoa Lâu vượt rêu hùm Dị Thần Sát Hoạch Cang.

Hoạch Cang vừa nói vừa chỉ tay vào mặt Thiệu An:

- Lấy cái mạng chó của gã cho Hoạch mỗ.

Lệnh của Hoạch Cang phán ra, ngay lập tức hai gã gia nô Bích Hoa Lâu lòn tay ra sau lưng rút khoái đao. Hai gã đó vừa rút được ngọn khoái đao thì cũng rống lên một tiếng:

- Ối!

Cả hai chỉ rống lên một tiếng duy nhất, bỏ đốc đao ôm lấy tam tinh lão đảo rồi đổ sầm, nện mặt xuống đất.

Thủ pháp phóng ám tiễn của Thiệu An khiến Hoạch Cang giật mình. Y xuất thủ quá nhanh, nhanh đến độ Hoạch Cang gần như chẳng kịp phát hiện thủ pháp của Dương Thiệu An.

Hoạch Cang lùi lại một bộ.

Lúc này Dương Thiệu An mới dốc cân rượu đổ lên bức họa truyền thần của Hoạch Cang. Rượu tràn lên bức họa làm lem chân dung của Hoạch Cang.

Thiệu An đổ xong tịnh rượu một cân làm nhòe bức họa của Hoạch Cang rồi nhìn y từ tốn nói:

- Tại hạ đã tiến Hoạch tôn giá.

Hoạch Cang nghiêng răng, rít giọng nói:

- Người tiến ta hay ta tiến người.

Cùng với lời nói đó, Hoạch Cang vỗ luôn một chưởng công thẳng vào Dương Thiệu An. Bằng một bộ pháp thần kỳ, Thiệu An vừa lách tránh chưởng công của đối phương, vừa vươn trảo thộp vào hổ khẩu. Chỉ hơi nhích người về phía sau nửa bộ, Dương Thiệu An kéo nhẹ Hoạch Cang về phía mình. Công huyệt đối thủ, chưa kịp biến chiêu thủ bộ thì bị Thiệu An kéo về phía trước, họ Hoạch chới với không sao gượng lại được. Khi gã trụ được thân ảnh thì tam tinh đã bị chỉ pháp của Thiệu An điểm tới.

Chỉ pháp của Thiệu An chạm nhẹ vào tam tinh của Hoạch Cang liền dừng lại. Mặc dù chỉ chạm nhẹ vào tam tinh thôi, nhưng sát khí tử thần từ đầu ngọn chỉ vẫn khiến họ Hoạch rùn mình.

Thiệu Ân ôn nhu nói:

- Ai sẽ tống tiễn ai?

Giọng nói của Dương Thiệu An rất ôn nhu từ tốn nhưng Hoạch Cang vẫn rợn cả người với cảm giác gay buốt cột sống. Y cứ thờ người ra không đáp lời Thiệu An.

Điểm nụ cười mỉm, Thiệu An nói:

- Tôn giá không trả lời được à.

Sắc diện Thiệu An đỏ rần. Mấy mươi năm ngang dọc giang hồ võ lâm với ngoại danh Dị Thần Sát, ngoại danh mà giới Hắc đạo ai cũng ngưỡng mộ nếu không muốn nói e dè, nay lại rơi vào tình cảnh này, hỏi sao Hoạch Cang không thẹn cho được.

Hoạch Cang miễn cưỡng nói:

- Hoạch mỗ nghĩ... công tử hẳn còn lý do nào khác hơn lý do đã nói với Hoạch mỗ.

Thiệu An lắc đầu:

- Chẳng có lý do nào khác hơn lý do đó cả.

- Chỉ vì Hoạch mỗ là người của Hắc đạo nên phải chết sao?

- Chỉ một lý do đó thôi. Không chỉ mình tôn giá chết mà còn nhiều người của Hắc đạo phải chết nữa. Hắc đạo là tiện nhân, một là chết hai là nô nhân cho Bạch đạo. Đó là ý của tạo hóa.

- Nô nhân... Nghĩa là Hoạch mỗ còn có cơ hội làm nô nhân.

- Tôn giá đã nhận ra lời nói của Thiệu An đúng rồi à?

Hoạch Cang méo xệch mặt, răng trên cắn vào môi dưới nhưng không thốt nửa lời.

Thiệu An tư tốn nói:

- Tôn giá đồng ý làm nô nhân chứ.

Hoạch Cang miễn cưỡng nói:

- Hoạch mỗ đã là bại tướng. Ta không còn sự lựa chọn nào. Công tử muốn xử ta thế nào cũng được.

- Vậy Thiệu An cho tôn giá một cơ hội sống, cơ hội làm nô nhân.

Vừa nói Thiệu An vừa điếm vào tịnh huyết của Hoạch Cang. Bị điếm huyết vào Tịnh huyết, Hoạch Cang buột miệng hỏi:

- Đã cho Hoạch mỗ làm nô nhân sao còn điếm huyết vào Hoạch mỗ.

Thiệu An mỉm cười từ tốn nói:

- Nô nhân khác với những con người bình thường chỗ nào.

- Hoạch mỗ không biết.

- Không biết thì Thiệu An sẽ nói cho tôn giá biết... Nô nhân khác với những người bình thường là bị đóng dấu... Cuộc đời của nô nhân mang hình dáng một con người, nhưng là con người động vật. Cuộc đời của một con chó e rằng hơn cuộc đời của nô nhân.

Thiệu An nói rồi, lấy luôn một khối ngọc để sẵn trong ngực áo. Hoạch Cang lỏ mắt nhìn.

- Người định làm gì Hoạch mỗ.

- Đóng dấu tôn giá.

- Vừa nói Thiệu An vừa vận công vào khối ngọc. Khối ngọc trên tay Thiệu An sáng hẳn lên.

Thấy khối ngọc tỏa sáng, Hoạch Cang biến sắc xanh rờn. Y lập bập nói:

- Dương đệ tử...

- Trở thành nô nhân cũng hơn là chết.

Lời còn đọng trên cửa miệng thì Thiệu An đóng khối ngọc vào ngay trán Hoạch Cang. Một làn khói bốc lên ngay giữa trán họ Hoạch, cùng với tiếng rống của y, tiếng rống của họ Hoạch khiến những nàng kiều nữ tuôn chạy vào đại sảnh, nhưng tất cả đều thờ người ra nhìn cảnh tượng đó. Không mần đến những ả kiều nữ đang dỗi mắt nhìn mình, Thiệu An rút khối ngọc lại, trả vào ngực áo. Trán Hoạch Cang đỏ ửng, hiện rõ hai chữ "Nô Nhân".

Thiệu An nhìn Hoạch Cang:

- Kể từ bây giờ ngươi không còn là Hoạch Cang nữa. Mà là nô nhân thứ nhất vinh dự cho người đó.

Trong khi Thiệu An nói thì Hoạch Cang cứ lỏ mắt nhìn y. Thiệu An mỉm cười, giải huyết đạo cho Hoạch Cang.

Vừa được Thiệu An giải tịnh huyết, Hoạch Cang rống lên:

- Ta giết ngươi.

Lời vừa thốt ra, Hoạch Cang chồm tới Thiệu An, những tưởng như muốn ăn tươi nuốt sống y bằng tất cả sự căm thù, căm phẫn của mình. Nhưng một ánh chớp nhoáng lên khi Thiệu An cắt hữu thủ thành một vòng cung lướt qua vồ Hoạch Cang.

Ánh chớp bạc biến mất thì Thiệu An chấp tay sau lưng, trong khi đó Hoạch Cang vẫn vươn song thủ tưởng chụp đến gã nhưng lại đứng phỗng ra như bị trời trổng.

Thiệu An nhìn Hoạch Cang:

- Ta đã nói rồi, đời nô nhân rẻ mạt lắm, còn thua một con chó.

Hoạch Cang cứ nhìn Thiệu An chăm chăm. Cục yết hầu chạy lên chạy xuống như y đang nuốt cái gì đó. Mãi một lúc Hoạch Cang mới nói:

- Ta đứt đầu rồi ư?

Ý nói đứt câu thì máu trào ra quanh cổ y, máu phún lên đầy thủ cấp của y, trượt dần tới trước rồi rơi xuống sàn gạch Bách Hoa Lâu.

- Bộp

Thiệu An thản nhiên chứng kiến cái chết của họ Hoạch bằng vẻ mặt thật hoan hỷ. Khuôn mặt khô ngô tuấn tú của Dương Thiệu An chẳng biểu cảm một nét gì thương cảm cho người vừa chết bởi sát chiêu tử thần của y.

Những ả kiều nữ rú lên, ôm lấy mặt chẳng dám nhìn cảnh tượng đó.

Thiệu An thả bước đến bên Hỷ Hỷ. Hỷ Hỷ nhìn Thiệu An bằng ánh mắt thất thần. Nàng gằn như bủn rủn cả tứ chi khi tiếp nhận ánh mắt của Thiệu An rọi vào mình. Nụ cười mỉm gợi cảm lại hiện ra trên hai cánh môi mỏng của Thiệu An. Cũng vẫn nụ cười gợi cảm tình tứ đó, nhưng giờ đây Hỷ Hỷ lại có cái nhìn khác hẳn với lần trước.

Thấy vẻ mặt hồi hộp của nàng, Thiệu An từ tốn nói:

- Nàng sợ tại hạ?

Hỷ Hỷ miễn cưỡng gật đầu:

- Hỷ Hỷ đang sợ.

- Việc làm của Thiệu An khiến nàng sợ.

Hỷ Hỷ gật đầu thừa nhận lời nói của Thiệu An.

Thiệu An nhướng mày ôn nhu nói:

- Nàng khác với Hoạch Cang. Hoạch Cang là người của Hắc đạo nên y phải trở thành nô nhân. Nếu y không muốn trở thành nô nhân thì y phải chết. Còn nàng là người bình thường. Thiệu An đâu làm gì nàng.

Nắm tay Hỷ Hỷ, Thiệu An nói tiếp:

- Nàng còn có ý bồi tiếp tại hạ không?

Hỷ Hỷ không đáp lời Thiệu An, mà lại gật đầu.

Tạo một nụ cười mỉm khích lệ Hỷ Hỷ, Thiệu An nắm tay nàng đi. Y đưa Hỷ Hỷ về gian thư phòng của nàng, rồi đóng cửa lại. Thiệu An bế Hỷ Hỷ lên khỏi sàn gạch đưa đến đặt nằm dài trên tràng kỷ.

Thiệu An ngồi xuống bên Hỷ Hỷ. Y nhìn nàng hỏi:

- Nàng hết sợ chưa?

- Vẫn còn sợ.

- Thế thì đầu còn hứng thú để giao hoan với ta.

Nói rồi Thiệu An đứng lên, y nhìn Hỷ Hỷ rồi lấy một nén vàng đặt trên bụng nàng:

- Hy vọng lần sau nàng sẽ không sợ ta. Ngược lại với cái sợ nàng phải cho hoan hỷ với những gì ta đã làm.

Y điểm một nụ cười gợi tình như thể ban tặng cho Hỷ Hỷ rồi thả bước ra cửa. Thiệu An chưa kịp mở cửa thì Hỷ Hỷ đã nhồm lên gọi:

- Dương công tử.

Y dừng bước quay lại.

Hỷ Hỷ miễn cưỡng nói:

- Hỷ Hỷ không bồi tiếp công tử... Hỷ Hỷ xin trả lại nén vàng này cho người.

Thiệu An khoát tay:

- Nàng hãy giữ lấy. Ít ra thì ta và nàng đã bước vào thư phòng của nàng.

- Nhưng...

Đôi chân mày lưỡi kiếm của Thiệu An nhướn lên:

- Không sao... Ta lại ghé đến đây lần sau mà... Cứ giữ lấy nén vàng đó xem như ta gởi cho nàng chờ cuộc tái ngộ lần sau.

Thiệu An nói xong mở cửa bước thẳng ra chẳng ngoái đầu nhìn lại. Hỷ Hỷ toan gọi y lần nữa, nhưng rồi lại thôi. Rồi thư phòng của Hỷ Hỷ, Thiệu An bước xuống gian đại sảnh. Y nhìn lại xác Hoạch Cang và hai gã gia nhân Bách Hoa Lôu:

- Tự người đi tìm cái chết cho người.

Y nói rồi ung dung quay bước đi thẳng ra ngoài Bách Hoa Lôu, mặc nhiên với những ánh mắt của các nàng kiều nữ đang nhìn theo mình. Bầu trời Dương Châu vẫn khoát một màu xám xịt trong màn mưa phùn lất phất.

-- o O o --

Hồi 2

Xảo Tử Đồng Tiếu

Hai người một già một trẻ dừng bước trước cửa Bách Hoa Lô, đã đóng cửa im ỉm. Lá cờ tang treo trước cửa Bách Hoa Lô khiến cho lão già cau mày.

Lão già lẩm nhẩm nói:

- Chuyện gì đã xảy ra cho Hoạch lão đệ

Thư sinh đi cạnh nhìn qua lão già:

- Thúc phụ! Trong Bách Hoa Lô đang có đại tang. Thúc phụ còn định vào làm gì?

- Đồng Tiếu! Người đừng có nghĩ càn đó nhé.

Thư sinh giả lả cười. Nụ cười trên miệng y thật ngộ nghĩnh, khi hiện ra làm khỏa lấp lòng người. Y chỉ lá cờ tang:

- Những nàng kiều nữ trong Bách Hoa Lô hẳn đang đội tang. Hay là Thúc phụ tìm kỹ lâu khác đi. Dương Châu đâu có thiếu kỹ viện.

Đồng Tiếu vừa nói vừa nhìn lão trượng.

Lão trượng gắt gỏng nói:

- Ta không phải đến Bách Hoa Lô để tìm kiều nữ... Người nhớ điều này nhé.

Đồng Tiếu gật đầu:

- Thế mà con cứ ngỡ từng ấy tuổi rồi Thúc phụ vẫn còn nhã hứng như thuở còn là Đào Hoa Tặc ấy chứ.

Lão trượng lường Đồng Tiếu. Lão thở hắt ra rồi nói:

- Ta đã quên cái danh Đào Hoa Tặc đó rồi... người đừng nhắc lại làm chi nữa...

Lão nói rồi đi thẳng đến Bách Hoa Lô. Chẳng có ai ra mở cửa cho lão. Đồng Tiếu bước đến bên lão già nói:

- Thúc phụ... Chẳng có ai ra mở cửa đâu... Chúng ta đi nơi khác đi.

Lão già làu bàu nói:

- Ta nói với người bao nhiêu lần rồi... Không phải ta đến Bách Hoa Lô để tìm kỹ nữ... mà đến để tìm Hoạch nhị thúc của người.

- Hoạch nhị thúc biết Thúc phụ đến chứ?

- Nếu biết thì lão Hoạch đã đoán ra rồi.

Lão già nói rồi lại gõ cửa nhưng chẳng có ai ra mở cửa. Lão buột miệng nói:

- Quái lạ thật... Bộ tất cả chết hết rồi sao.

Đồng Tiếu nói:

- Thúc phụ để cho con.

Đồng Tiếu vừa nói vừa thẳng chân đá thật mạnh vào cửa tòa kỹ lâu.

- Râm.

Lão già tròn mắt nhìn gã:

- Người làm cái gì vậy.

- Có làm như vậy nhị thúc Hoạch Cang mới nghe.

- Người định phá tòa kỹ lâu của nhị thúc người đó à.

- Tiểu điệt chỉ đá vào cửa thôi chứ đâu có phá tòa kỹ lâu của nhị thúc.

Đồng Tiểu vừa nói dứt câu thì cửa dịch mở. Y nhìn lại lão già nói:

- Thúc phụ thấy không... Cách thức của con linh ứng hơn thúc phụ.

Lão trượng nhìn Đồng Tiểu:

- Ta nhức đầu với người mất.

Người mở cửa Bách Hoa Lô chẳng phải ai khác mà là Hỷ Hỷ. Nàng nhận ra ngay lão trượng đi cùng Đồng Tiểu.

- Đồng đại thúc...

Đồng Chư vuốt râu nhìn Hỷ Hỷ nói:

- Bách Hoa Lô đã có chuyện gì xảy ra vậy.

Vừa nói Đồng Chư vừa bước vào gian chính sảnh Bách Hoa Lô. Đập ngay vào mắt lão là xác của Hoạch Cang còn chưa được liệm vào áo quan.

- Hoạch Cang nhị đệ...

Đồng Chư hồi hả bước đến bên xác Hoạch Cang. Lão nhìn qua những ả kiều nữ đang đứng quanh xác Hoạch Cang, hỏi:

- Các người cho ta biết chuyện gì đã xảy ra.

Hỷ Hỷ thuật lại tất cả mọi chuyện vừa mới xảy đến cho Bách Hoa Lô. Nghe Hỷ Hỷ nói Đồng Chư liền mở tấm trùm xác Hoạch Cang. Lão nheo mày khi nhận ra dấu triệt với hai chữ "nô nhân" đóng trên trán họ Hoạch.

Đồng Chư lẩm nhẩm nói:

- Chuyện này xảy ra thật sao?

Lão buông tiếng thở dài rồi hỏi Hỷ Hỷ:

- Các người ở lại đây lo hậu sự cho nhị thúc.

Những nàng kỹ nữ gật đầu.

Đồng Chư nhìn lại Đồng Tiểu:

- Đồng Tiểu theo ta.

Đồng Tiểu gật đầu:

- Thúc phụ... Chúng ta vừa mới đến Bách Hoa Lô... Giờ cũng đã khuya quá rồi... Về lại...

Lão Đồng lắc đầu:

- Hây... Người đừng nói nhiều... Đi theo ta... Hay người muốn lưu lại Bách Hoa Lô.

Đồng Tiểu gượng nói:

- Thúc phụ hiểu ý con mà.

Đồng Tiểu chỉ xuống chân mình:

- Chân của con đã rã rời rồi.

Đồng Chư gất gỏng nói:

- Ai bảo người không học võ công.

Đồng Tiểu xụ mặt. Y lườm nhàu nói:

- Học ba thứ đó để làm gì.

Đồng Chư chỉ xác Hoạch Cang:

- Đồng tiểu tử... người nhìn Hoạch nhị thúc của người đó. Người trước đây là Dị Thần Sát, một trong những cao thủ Hắc đạo, tiếng tăm vang dội khắp trên giang hồ võ lâm. Thế mà bây giờ lại bị đóng trán nô nhân.

Đồng Chư trừng mắt nhìn Đồng Tiểu:

- Đồng tiểu tử... Người là niềm tin của thúc phụ... người lại chẳng ra làm sao cả.

Đồng Tiểu cuối mặt nhìn xuống:

- Thúc phụ lại chửi Đồng Tiểu rồi. Chửi ngay trước mặt những mỹ nhân này thì làm sao con có thể kế thừa đại danh Đào Hoa Tặc của thúc phụ.

Đồng Chư hừ nhạt rồi lại nhìn những nàng kiều nữ:

- Hử Hử... Ta tạm thời giao lại Bách Hoa Lôu cho người chăm nom quán xuyên. Còn những người khác...

Lão buông tiếng thở dài:

- Ai ở lại thì ở. Còn như người nào không ở lại thì hãy về quê. Kể từ hôm nay Bách Hoa Lôu sẽ đóng cửa.

Lão nói rồi bước lại bên Đồng Tiểu:

- Đồng tiểu tử, đi theo ta.

Chẳng cần nói thêm tiếng nào nữa, Đồng Chư nắm tay Đồng Tiểu hối hả quay bước bỏ đi một mạch rời Bách Hoa Lôu. Đồng Tiểu đi bên cạnh Đồng Chư, mặt chăm vằm không thềm nói tiếng nào.

Đồng Chư dừng bước nhìn Đồng Tiểu:

- Người sao vậy?

Đồng Tiểu giả lả nói:

- Con có sao đâu... Sao thúc phụ không giao Bách Hoa Lôu cho con. Đồng Tiểu làm chủ Bách Hoa Lôu cũng được vậy.

- Giao Bách Hoa Lôu cho người à?

Đồng Tiểu gật đầu nói:

- Thúc phụ yên tâm... Đồng Tiểu mà làm chủ nhân Bách Hoa Lôu thì chẳng mấy chốc thúc phụ sẽ phát tài đại lộc à.

- Ta phát tài hay nhận một cái chết như nhị thúc Hoạch Cang của người?

- Nhị thúc Hoạch Cang thì có thù có hận với người ta, chứ Đồng Tiểu có thù hận với ai đâu. Hay thúc phụ cứ bắt con rày dây mai đó, chẳng có chỗ nào dừng chân. Mười tám năm nay Đồng Tiểu đã đổi hết bao nhiêu đôi giày. Thúc phụ biết rồi đó.

- Nhờ có đổi vài chục đôi giày, rày dây mai đó mà hôm nay người còn đi bên cạnh ta.

Đồng Tiểu nhăn mặt:

- Bây giờ thì Đồng Tiểu không muốn đi nữa rồi. Người ta nói an cư mới lập nghiệp. Con có đâu cứ đi long nhong giống mãi giống Thúc phụ... Biết đến bao giờ an cư lập nghiệp.

Đồng Tiểu nắm tay Đồng Chư:

- Thúc phụ cứ để con quán xuyên tòa Bách Hoa Lâu thay Nhị thúc vậy.

- Cái gì đến thì cứ đến. Tiểu tử không cần hối hả như vậy.

Đồng Tiểu nhăn mặt:

- Bây giờ thúc phụ đưa con đi đâu?

- Dị nhân cốc...

Đồng Chư gật đầu:

- Chúng ta sẽ đến đó

Đồng Tiểu lắc đầu khoát tay:

- Không không... Đồng Tiểu không muốn đến đó đâu.

- Sao tiểu tử lại không muốn đến?

Đồng Tiểu nhăn nhó nói:

- Tại sao thúc phụ và Đồng Tiểu không lưu lại Bách Hoa Lâu. Tòa lâu đó vừa đẹp vừa đầy đủ tiện nghi cho con và thúc phụ. Có đâu lại đến Dị Nhân cốc. Nơi đó vừa buồn vừa gặp những người... Người chẳng ra người. Họ làm sao đó.

Lão Đồng gất gỏng quát:

- Tiểu tử thói này...

Lão vừa quát vừa thộp trảo vào yết hầu Đồng Tiểu:

- Tiểu tử người có đi không thì nói nào?

Đồng Tiểu giả lả cười rồi nói:

- Thúc phụ sai Đồng Tiểu đâu, thì Đồng Tiểu đi đó mà. Đồng Tiểu biết thúc phụ không muốn giết con đâu...

Đồng Chư nạt ngang, nói:

- Ai nói với người ta không dám giết người chứ?

Đồng Tiểu gượng nói:

- Nếu như Thúc phụ muốn giết con thì đã giết từ lâu rồi. Đâu đợi đến ngày Đồng Tiểu trưởng thành như hôm nay.

Đồng Chư buông tiếng thở dài rồi rút tay lại.

Đồng Tiểu nhìn Đồng Chư:

- Thúc phụ đâu nỡ giết con phải không?

- Từ lúc còn ngang dọc giang hồ một người ta không thể giết được chính là người.

- Con cũng biết vậy. Thúc phụ không giết Đổng Tiếu bởi Đổng Tiếu là người duy nhất kế thừa chức nghiệp Đào Hoa tặc của thúc phụ.

Đổng Chư cau mày nhìn Đổng Tiếu. Lão khẽ buông tiếng thở dài, buông một câu nghe thật nhạt nhẽo:

- Thật là nghiệp chướng.

Đổng Tiếu gượng cười nói:

- Nếu thúc phụ không nghĩ con là sư đồ thì con có thể quay lại Bách Hoa lâu để không làm chướng mắt người.

Đổng Chư nạt ngang:

- Ta muốn người đến Dị Nhân Cốc.

Nói rồi lão nắm tay Đổng Tiếu:

- Đi...

Lão vừa lôi Đổng Tiếu thì y chợt rống lên:

- Ôi cha... Không xong rồi.

Lão Đổng nhìn lại Đổng Tiếu:

- Cái gì không xong nào.

Đổng Tiếu chỉ vào bụng mình:

- Cái bụng của con.

- Cái bụng của người sao?

- Cái bụng của Đổng Tiếu hành hạ Đổng Tiếu, và sẽ hành hạ thúc phụ.

Đổng Chư cau mày:

- Người nói gì? Ta không hiểu.

Đổng Chư nói đến đây thì ngưng bật. Hai lỗ tai lão giần giật. Lão như nghe thấy điều gì bất thường, liền thộp tay Đổng Tiếu kéo vào hốc tối.

Đổng Tiếu toan mở miệng nói thì Đổng Chư đã thộp tay bịt miệng y lại. Đổng Tiếu tròn mắt chưa biết chuyện gì thì đã thấy xa xa có hai chiếc lồng, cùng một cỗ kiện sơn son thiếp vàng do tám gã đại lực khiêng.

Hai chiếc đèn lồng do hai nàng cung nữ cầm đi trước dẫn đường. Đoàn kiệu đi ngang qua trước mặt Đổng Chư và Đổng Tiếu.

Đổng Tiếu liếc trộm Đổng Chư khi đoàn kiệu đi ngang qua. Y nhận ra ngay vẻ mặt trang trọng của Đổng Chư. Lão có vẻ căng thẳng cực độ.

Đoàn kiệu đi thẳng đến Bách Hoa lâu.

Đổng Chư nói:

- Chúng ta may mắn...

Đổng Tiếu nhìn Đổng Chư hỏi:

- Thúc phụ như biết người ngồi trong kiệu.

Đổng Chư buông một câu cụt ngủn:

- Biết.

- Thúc phụ sợ người đó.

Đồng Chư nhíu mày nhìn Đồng Tiếu:

- Sao người biết ta sợ?

Đồng Tiếu gượng cười nói:

- Khi đoàn kiệu đi ngang qua, con thấy rõ những nét căng thẳng hiện lên trên mặt Thúc phụ. Phàm những người có nét mặt đó là những người đang sợ. Sao thúc phụ sợ y dữ vậy... Bộ thúc phụ có thù có hận với y sao?

- Ta chẳng có thù có hận gì với y cả. Chẳng qua Hắc đạo và Bạch đạo không cùng đi chung một con đường.

- Không cùng đi chung một con đường? Thế thì hai cú làm hai đường mà đi có gì mà phải sợ nhỉ. Có một con đường mà hết bên kia dành rồi lại bên này dành. Theo Đồng Tiếu cứ nhường quách đường đi cho họ... Giang hồ mênh mông, thiếu gì đường để đi.

- Người nói thế mà nghe được. Đúng là đầu hủ đậu, chẳng hiểu gì cả.

Đồng Tiếu mỉm cười nói:

- Thúc phụ biết vì Đồng Tiếu có cái đầu hủ đậu không. Mặc dù con là kẻ thông minh tuyệt đỉnh trên giang hồ. Nhưng vẫn có cái đầu hủ đậu.

Đồng Chư hất mặt gất gỏng nói:

- Sao người không biết phát huy được sự thông minh của người.

- Tại sao ư? Bởi vì trong đầu con luôn có một câu hỏi: Song thân mình là ai? Mà câu trả lời thì ở trong đầu thúc phụ. Nên dần dần con biến thành đầu đậu hủ đó.

- Ta có biết cũng không nói cho người, ngoại trừ...

- Ngoại trừ gì?

- Ngoại trừ người phải là thiên hạ đệ nhất võ lâm, một kỳ tài của Hắc đạo.

- Hê... thì con đã là kỳ tài rồi đây.

- Tiểu tử mà là kỳ tài ư?

- Nếu con không là kỳ tài, sao lại luôn ở bên đại cao thủ Hắc đạo chứ. Có là kỳ tài mới đi cùng thúc phụ được phải không?

- Nói thế mà cũng nói. Nếu người là kỳ tài thì người không phải núp bóng tối này khi thấy cỗ kiệu kia đi qua.

- Hê... Thúc phụ nói Đồng Tiếu này nhút nhát ư? Con chẳng qua bị thúc phụ kéo vào bóng tối này thôi, chứ đâu có phải sợ người ngồi trong kiệu đó chứ. Nếu thúc phụ muốn, con sẽ chứng minh cho thúc phụ thấy. Đồng Tiếu này chẳng sợ ai cả... Chỉ cần...

Đồng Chư gay gắt nói:

- Người thử chứng minh người là người kỳ tài cho ta xem nào?

- Được... Thúc phụ sẽ phải khâm phục khẫu phục.

Nói dứt câu bất thành lình Đồng Tiếu bỏ chạy rượt theo đoàn người và kiệu. Hành động của Đồng Tiếu quá ư bất ngờ khiến Đồng Chư chẳng thể cản lại kịp. Lão toan thi triển khinh công đuổi theo nhưng Đồng Tiếu đã chạy xa rồi, nên phải trụ bộ nhãn mặt, lâu bầu nói:

- Tiểu tử thú! Ta cực khổ bao nhiêu năm tháng để rồi ngươi phải chết một cách vô lý quá. Ngươi đúng là kẻ có cái đầu hủ lậu. Tiểu tử, ngươi đúng là kẻ có cái đầu bã đậu.

Lão nói mà cứ đứng thừ ra, chỉ còn biết lấy mắt dõi theo Đồng Tiểu mà buông tiếng thở dài. Lão Đồng lâu nhàu nói:

- Ta biết làm sao bây giờ... biết làm sao bây giờ

Trở lại Đồng Tiểu, chạy một mạch quay lại Bách Hoa lâu thì bắt kịp cỗ kiệu sơn son thếp vàng. Chớp thấy Đồng Tiểu chạy đến, hai ả cung nữ nhanh như cắt rút trường kiếm giấu trong đèn lồng. Cả hai đồng loạt xuất thủ. Hai đóa hoa kiếm chia làm hai đường thượng và hạ cực kỳ nhân chụp tới Đồng Tiểu.

Đồng Tiểu nghe tiếng kiếm khí thì hai mũi kiếm đã chạm vào trang phục của chàng. Đồng Tiểu thét lên:

- Dừng tay...

Hai ả cung nữ liền dừng kiếm chiêu, nhưng vẫn đặt mũi kiếm vào tử huyệt của Đồng Tiểu. Nhìn hai ả cung nữ, Đồng Tiểu nặng một nụ cười giả lả. Mặc dù nụ cười của Đồng Tiểu thật giả lả nhưng vẫn tạo ra sự hoan hỷ khi nó đập vào mắt hai ả cung nữ đó.

Đồng Tiểu vừa cười vừa nói:

- Tại hạ chỉ là một thư sinh... Một thư sinh bình thường.

Ả cung nữ đứng bên phải nghiêm giọng nói:

- Ngươi có ý gì sao lại rượt theo kiệu của chủ nhân?

Đồng Tiểu nói ngay:

- Tại hạ ngưỡng mộ... Ngưỡng mộ.

Vừa nói Đồng Tiểu nhìn về phía cỗ kiệu, ôm quyền nói:

- Tiểu sinh là Đồng Tiểu, từ lâu đã ngưỡng mộ minh chủ. Nay vô tình biết minh chủ ngồi trong kiệu này, tại hạ muốn đến bái kiến.

Giọng nói trầm trầm từ trong kiệu phát ra:

- Cho tiểu tử đó đến đây.

Hai ả cung nữ từ từ thu hồi kiếm, tra vào trong vỏ.

Đồng Tiểu nhìn họ, mỉm cười nói:

- Tại hạ những tưởng đầu nhị vị cô nương không biết mỗi tay chứ.

Nói rồi Đồng Tiểu đi thẳng đến trước rèm kiệu, ôm quyền xá, rồi nói:

- Tiểu sinh vô cùng hoan hỷ vì được minh chủ cho diện kiến.

Rèm kiệu khẽ vén lên rồi sụp ngay xuống. Giọng nói trầm trầm cất lên:

- Tiểu tử, sao ngươi biết bản tọa ngồi trong kiệu này.

Đồng Tiểu giả lả cười rồi nói:

- Tiểu sinh chẳng dám giấu... Tiểu sinh biết được Thượng tôn minh chủ ngồi trong kiệu là nhờ cái lỗ mũi à.

Giọng nói kia liền lên tiếng khi nghe câu nói này của Đồng Tiểu:

- Lỗ mũi? Tiểu tử nói thế có ý gì?

Đồng Tiểu ôm quyền nói:

- Cổ nhân có câu tiếng đồn xa, có mũi phải ngửi gần. Tiểu sinh biết được Thượng tôn mình chủ ngồi trong kiệu vì lỗ mũi của tiểu sinh ngửi được thần uy của Thượng tôn mình chủ.

- Thần uy mà cũng có mùi ư?

- Người khác không ngửi được, nhưng tiểu sinh ngửi được. Bởi lỗ mũi tiểu sinh đặc dị hơn người bình thường, và thứ hai nữa, tiểu sinh biết được Thượng tôn mình chủ qua cái mùi của người bởi vì tiểu sinh lúc nào cũng ngưỡng mộ Thượng tôn mình chủ... Và tâm niệm phải gặp Thượng tôn mình chủ một lần...

- Tiểu tử đã gặp được bốn tọa rồi đó... Ngoài sự ngưỡng mộ ra, người có mục đích gì khác không?

- Tất nhiên đã ngưỡng mộ thì tiểu sinh cũng rất muốn được Thượng tôn mình chủ ban tặng cho cái gì đó để có thể làm bằng chứng với các bằng hữu của mình. Tiểu sinh đã may mắn gặp được Thượng tôn mình chủ và được mình chủ ưu ái ban tặng kỷ vật.

- Thế tiểu tử muốn bốn tọa ban tặng cái gì nào?

- Tiểu sinh không dám đòi hỏi... Mà chỉ mong nhận được cái gì đó ở Minh chủ.

- Bốn tọa tặng cho người một chiêu thức võ công.

Đồng Tiểu lắc đầu nói:

- Không dám giấu Minh chủ... tiểu sinh không thích võ công à.

- Thế người muốn gì ở bốn tọa nào?

- Tiểu sinh chỉ xin một chỉ ngôn của Minh chủ.

- Người muốn bốn tọa giáo huấn gì?

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Tiểu sinh kính thượng tôn mình chủ chỉ giáo sự khác biệt giữa Hắc đạo và Bạch đạo là chỗ nào ạ.

- Tại sao tiểu tử hỏi bốn tọa câu hỏi đó.

- Bởi vì tiểu sinh nghĩ Thượng tôn mình chủ là người duy nhất có thể lý giải điều này, có thể nhìn ra sự khác biệt giữa Hắc đạo và Bạch đạo. Nên mới mạo muội xin Thượng tôn mình chủ chỉ giáo.

- Tiểu tử cho mình là người của Hắc đạo hay Bạch đạo?

Đồng Tiểu lắc đầu:

- Tiểu sinh không biết mình là Hắc đạo hay Bạch đạo nữa.

- Bản thân người, người cũng không biết à?

- Tiểu sinh không biết nên mới mạo muội hỏi Thượng tôn mình chủ để thẩm chứng xem mình là Hắc đạo hay Bạch đạo đấy mà.

- Được... Bạch đạo là những con người quang minh lỗi lạc. Hiệp nghĩa quên mình. Còn Hắc đạo là những kẻ tiểu nhân, nham hiểm. Hành tung gian trá khó lường. Những kẻ đó chỉ làm người khi trở thành nô nhân cho Bạch đạo mà thôi.

Nghe câu nói này bất giác xương sống Đồng Tiểu gai lạnh.

Giọng nói của Minh chủ lại cất lên:

- Bốn tọa đã chỉ giáo cho người rồi đó... Người hãy xem mình là người của Bạch đạo hay Hắc đạo.

Đồng Tiểu ôm quyền nói:

- Đã làm người thì ai cũng muốn mình là người quang minh chính đại, hiệp nghĩa quên mình. Lỗ mũi của tiểu sinh nghĩ không sai. Tiểu sinh nghĩ được mùi quang minh chính đại... Có lẽ tiểu sinh là người của Bạch đạo.

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Tiểu sinh vô cùng cảm kích vì được Thượng tôn minh chủ mở đường Bạch đạo cho tiểu sinh...

Đồng Tiểu ôm quyền xá:

- Lời vàng của Thượng tôn minh chủ, tiểu sinh luôn ghi nhớ trong lòng... Để theo đường Bạch đạo mà Minh chủ đã chỉ giáo. Tiểu sinh cáo từ.

Đồng Tiểu nói rồi quay bước nhưng tiếng của Minh chủ đã cất lên:

- Đứng lại.

Đồng Tiểu dừng bước nhìn lại cỡ kiệu:

- Thượng tôn minh chủ còn chỉ giáo điều gì cho tiểu sinh nữa à?

- Lần sau tiểu tử đừng chặn kiệu bốn tọa nữa nghe. Nếu không cái lỗ mũi người sẽ không còn dính trên mặt người nữa đâu.

- Tiểu sinh sẽ không dám mạo phạm Thượng tôn minh chủ một lần nữa. Nếu Minh chủ thấy hành động của tiểu sinh quá ư mạo phạm, tiểu sinh khấu đầu tạ tội, sẽ không có lần sau đâu ạ. Tiểu sinh xin Minh chủ tặng cho tiểu sinh vật gì đó của người để mỗi khi nhớ đến Minh chủ, tiểu sinh nghĩ vật đó là được rồi.

- Tiểu tử người quá tham lam đó.

- Với người mình ngưỡng mộ thì tham lam là một đức tính tốt à.

- Nói rất hay, biết làm vừa lòng kẻ khác.

Nói rồi từ trong kiệu, một lưỡi trủy thủ sáng ngời vụt lướt ra. Đồng Tiểu chỉ thấy ánh chớp sáng ngời thì ngọn trủy thủ đã ghim trên búi tóc rồi. Đồng Tiểu rút người lại.

- Tiểu sinh còn... còn sống chứ.

- Nhớ mà giữ lấy ngọn trủy thủ của bốn tọa.

Tám gã phu kiệu khiên chiếc kiệu đi thẳng đến trước cửa Bách Hoa Lô.

Đồng Tiểu nhìn theo cỡ kiệu sơn son thếp vàng một lúc rồi mới quay bước bỏ chạy. Y để mắt ngọn trủy thủ ghim trên búi tóc mình.

Quay lại chỗ Đồng Chư, Đồng Tiểu nhìn quanh không thấy lão đâu, liền lớn tiếng gọi:

- Thúc phụ...

Một tiếng động nhẹ sau lưng Đồng Tiểu. Đồng Chư như từ dưới đất chui lên. Với thuật Túc Hóa cốt, y có thể giấu thân trong bất cứ cái hốc nhỏ nhất nào. Lão bước đến bên Đồng Tiểu:

- Tiểu tử, cái đầu của người sao ngu đến vậy.

Đồng Tiếu nhăn mặt:

- Có gì Thúc phụ cứ chửi Đồng Tiếu mãi thế.

Đồng Chư nhìn Đồng Tiếu từ đầu đến chân:

- Người đã gặp người trong kiệu rồi chứ?

Đồng Tiếu lấy ngón trỏ, đưa đến trước mặt Đồng Chư:

- Tất nhiên con đã gặp. Có gì đâu mà phải sợ chứ?

- Y không giết người là may lắm rồi.

Đồng Tiếu giả lả cười rồi nói:

- Thương tôn mình chủ không giết Đồng Tiếu còn tặng cho con ngón trỏ này để kết mối giao hòa bằng hữu. Kể từ bây giờ Đồng Tiếu là xá đệ của Thượng tôn mình chủ.

Lão Đồng trở mắt thật to nhìn Đồng Tiếu:

- Người nói lại một lần nữa coi.

- Thúc phụ không tin thì xem ngón trỏ này... Nó có đúng là của Thượng tôn mình chủ không?

Lão Đồng nhìn lại ngón trỏ có chuỗi nạm vàng, rồi gật đầu:

- Đúng là của Minh chủ võ lâm.

Đồng Tiếu xoa tay nói:

- Thúc phụ tin rồi chứ... Chính Thượng tôn mình chủ cùng với Đồng Tiếu dùng ngón dao này để cắt máu ăn thề, kết nghĩa bằng hữu...

Lão Đồng cau mày:

- Tiểu tử, sao người có thể làm được chuyện đó.

Đồng Tiếu nhún vai:

- Có gì đâu mà khó chứ... Thượng tôn mình chủ mặc dù là Bạch đạo nhưng cũng là con người. Còn Đồng Tiếu là kẻ thông minh kỳ tuyệt trên giang hồ. Hai người gặp nhau chẳng khác nào Bá Nha gặp được Tử Kỳ...

Nặng nụ cười xởi lởi, Đồng Tiếu nói tiếp:

- Nói không quá lời... Nếu như Đồng Tiếu không tự nhận mình là xá đệ thì Thượng tôn mình chủ đã gọi mình là đại ca rồi.

Một lần nữa, đôi mắt của lão Đồng lại mở to hết cỡ những tưởng hai con người sẽ lọt thỏm ra ngoài hốc mắt. Lão ngập ngừng hỏi:

- Người nói sao? Người và võ lâm Minh chủ kết tình huynh đệ... nếu như người không tự nhận mình là xá đệ thì lão quỷ đó sẽ gọi người bằng đại ca...

Đồng Tiếu thản nhiên gật đầu. Y thở hắt ra rồi nói:

- Tất nhiên rồi. Nhưng Đồng Tiếu đâu muốn mình là đại ca của Thượng tôn mình chủ. Dù sao thì thượng tôn mình chủ cũng là người cao niên hơn Đồng Tiếu.

Đồng Tiếu chắc lưỡi:

- Thúc phụ! Gặp Thượng tôn mình chủ lần này, Đồng Tiếu thấy đắc lợi vô cùng.

- Đắc lợi gì nữa...

- Thượng tôn minh chủ còn muốn truyền thụ võ công cho Đồng Tiếu, nhưng tính tình của Đồng Tiếu, Thúc phụ biết rồi... Con đâu có thích học võ công.

Thở hắt ra, Đồng Tiếu nói tiếp:

- Tội nghiệp cho Thượng tôn minh chủ... Con không chịu học võ công của Thượng tôn minh chủ đại ca, nên mặt Thượng tôn minh chủ bỗng chốc trở nên ủ dột đến tội nghiệp. Hay... Thậm chí Thượng tôn minh chủ còn rơi lệ vì sự khước từ của Đồng Tiếu... Nhưng Đồng Tiếu chẳng biết phải làm sao bây giờ.

Lão Đồng đứng ngây mặt nhìn Đồng Tiếu.

Đồng Tiếu nhìn lão:

- Thúc phụ sao nhìn con dữ vậy?

Lão Đồng cau mày:

- Không biết ta có nghe lầm không? Hay có nên tin vào những lời của người nói không?

- Thúc phụ không tin vào lời của Đồng Tiếu à?

Đồng Tiếu lấy lại ngọn trủy thủ tra xuống ống giày mình rồi nói:

- Ngọn trủy thủ này là vật chứng cho lời của con. Còn nếu thúc phụ không tin thì cứ đi tìm Thượng tôn minh chủ đại ca mà hỏi... Những lời Đồng Tiếu nói là hư hay thực...

Lão Đồng trở mắt nhìn Đồng Tiếu:

- Ta không thể nào hiểu nổi... Ta không thể nào hiểu nổi...

Đồng Tiếu nhìn lão mỉm cười rồi từ tốn nói:

- Thúc phụ... Thượng tôn minh chủ giờ đã là đại ca của Đồng Tiếu rồi... Vậy người cũng gọi Thúc phụ là Bá Bá phải không?

Lão Đồng cau mày:

- Người đừng nói càn. Thúc phụ của người chẳng dám gặp lão quý đó đâu.

- Thúc phụ không dám nhưng con thì gặp. Và rất là có uy với Thượng tôn minh chủ. Điều thúc phụ không làm được thì Đồng Tiếu làm được. Vậy con có tài hơn thúc phụ rồi. Thúc phụ hãy nói cho Đồng Tiếu biết song đường của con là ai đi.

Lão Đồng nhìn Đồng Tiếu bằng ánh mắt khe khẽ rồi nói:

- Được! Xem như người là kẻ thông minh tuyệt đỉnh. Ta sẽ nói...

Đồng Tiếu vồn vã hỏi:

- Song đường của Đồng Tiếu là ai?

Nhìn Đồng Tiếu, lão Đồng nhạt nhẽo đáp lời:

- Song đường của Đồng Tiếu là những người nổi tiếng trên giang hồ võ lâm. Nổi tiếng hơn cả Thượng tôn minh chủ ca ca của người nữa đó. Người chịu rồi chứ.

Đồng Tiếu trở mắt nhìn lão:

- Nói như thế mà cũng gọi là trả lời người ta. Thúc phụ đúng là tiểu nhân Hắc đạo mà. Biết mà không nói.

Lão Đồng bất ngờ thộp trảo vào yết hầu Đồng Tiếu bóp chặt lại. Đồng Tiếu há hốc miệng như cá bị chết ngộp. Đôi mắt Đồng Tiếu mở to nhìn lão Đồng trợn trừng. Hừ nhạt một tiếng, Đồng Chư nói:

- Cái họa nô nhân còn treo trên đầu ngươi đó. Khi nào không còn cái họa đó ta sẽ nói cho người biết song đường của người.

Lão nói rồi buông trảo khỏi yết hầu Đồng Tiếu. Trảo thủ của lão Đồng vừa rút về thì Đồng Tiếu ho khùng khục. Y ho đến độ trào cả nước mắt ra khoe. Đồng Tiếu vừa ho vừa nói:

- Đồng Tiếu sẽ méc với Thượng tôn minh chủ ca ca. Thúc phụ định giết chết Đồng Tiếu để buột Thượng tôn minh chủ ca ca chết theo Đồng Tiếu vì người đã lờ thề độc, đồng sinh đồng tử với Đồng Tiếu.

Lão Đồng tròn xoe mắt nhìn Đồng Tiếu. Lão lại toan vươn trảo nhưng lại nghĩ sao rút trảo về.

- Người...

Đồng Tiếu nhìn Đồng Chư, ho khan một tiếng nữa rồi nói:

- Thúc phụ không sợ con là huynh đệ với Thượng tôn minh chủ sao?

Lão Đồng thở hắt một tiếng rồi nói:

- Ta biết rồi.

- Biết thì mai mốt đây thúc phụ đừng xử con như vậy nữa. Kẻo Đồng Tiếu có mệnh hệ nào thì sợ...

Lão Đồng cướp lời Đồng Tiếu:

- Người sợ gì?

Nặng nụ cười giả lả, Đồng Tiếu nói:

- Đồng Tiếu chết không có gì ân hận, bởi Thúc phụ đã nuôi con bấy lâu nay. Con chỉ sợ Thượng tôn minh chủ ca ca biết được con chết bởi tay Đồng thúc phụ thì chắc chắn ca ca sẽ không bỏ qua chuyện này... người sẽ truy sát... Vô tình Đồng Tiếu hại Đồng thúc phụ.

Đồng Tiếu lắc đầu:

- Đồng Tiếu không muốn điều đó xảy ra chút nào.

Đồng Chư mím hai cánh môi:

- Thôi được, ta không hành xử mạnh tay với tiểu tử nữa.

Lão nói rồi lặng lẽ bước đi.

Đồng Tiếu vội vã bước theo sau lưng lão Đồng. Lão Đồng dừng bước nhìn Đồng Tiếu:

- Tiểu tử, ngươi đã có Thượng tôn minh chủ ca ca rồi. Người còn định theo Đào Hoa tặc này làm gì nữa.

- Hây... Cho dù Đồng Tiếu có Thượng tôn minh chủ lão ca ca nhưng đâu thể bỏ thúc phụ được. Đồng Tiếu được thúc phụ nuôi dạy thì phải theo thúc phụ chứ... Đúng không nào? Thở hắt ra một tiếng, lão Đồng nói:

- Người có thể quay lại Bách Hoa lâu với ca ca của người mà... còn theo ta thì phải đến Dị nhân cốc.

- Đồng Tiểu vẫn thích theo thúc phụ hơn... Thúc phụ với con đã từng song hành ngược khắp giang hồ... Chẳng lẽ nay có cái mới lại quên thuở hàn vi với thúc phụ sao? Đồng Tiểu đâu phải là con người như vậy.

Huống chi Thúc phụ tuổi cũng đã xế chiều, phải cần có Đồng Tiểu hầu hạ chứ, và con cũng muốn kế nghiệp cái danh Đào Hoa tặc của thúc phụ.

Vuốt chòm râu đen mượt, lão Đồng nói:

- Ta tưởng đâu quên mất cái chết Hắc hoa đạo của mình rồi chứ.

-- o O o --

Hồi 3

Đôi Mặt Bạo Kiếp

Dị Nhân cốc.

Nằm lọt thỏm trong thung lũng Mai Hoa Thung, chung quanh là những dãy núi bạt ngàn. Trong thung lũng Mai Hoa Thung quanh năm nhuộm những sắc màu rực rỡ của muôn ngàn cánh hoa rừng, nhưng hơn tất cả là màu vàng rực rỡ của mai. Tiết trời đang mùa đông chồi nảy lộc, nên cả Mai Hoa Thung nhuộm màu vàng rực rỡ trông như một bức tranh thủy mặc vừa thơ mộng và quyến rũ ngây ngất, bất cứ người lữ khách nào đặt chân đến đó.

Trong thung lũng nhuộm sắc màu vàng đó, Dị Nhân cốc là những dãy nhà bằng thảo tranh, lọt thỏm trong những khu vườn hoa mai bạt ngàn. Chính những mái thảo xá điểm xuyên thêm cho Mai Hoa Thung vẻ thơ mộng và bình yên, và thoát tục.

Khi ánh tà dương hắt xuống nắng vàng nhàn nhạt lên Mai Hoa Thung, càng làm cho khung cảnh nơi đây thêm quyến rũ lạ thường. Chợt trong sự tĩnh lặng và thơ mộng đó, những tiếng kêu oanh oách của lũ chim trời cất lên. Rồi chúng vụt bay lên không trung như thể hốt hãi, hoảng sợ. Sự tĩnh lặng của Mai Hoa Thung như thể bị phá tan bởi đàn chim trời nhốn nháo trốn chạy cái gì vừa mới đến phá tan sự tĩnh lặng, yên bình của chốn hoang vu tiêu sơn.

Cái gì đã khiến cho lũ chim trời hốt hoảng, sợ hãi chạy trốn như thể nhận ra sự nguy hiểm rình mò chực chờ bắt lấy chúng. Nỗi sợ hãi của lũ chim rừng khởi phát từ một con người đang thả bước chậm rãi tiến vào Dị Nhân Cốc. Kẻ đó chẳng phải ai khác mà chính là Dương Thiệu An. Trong bộ dạng thư sinh, nhàn du thanh lịch, chấp một tay sau lưng. Thiệu An thả bước chậm chậm theo con đường độc đạo duy nhất tiếng vào Dị Nhân cốc. Hai bên đường là những cánh mai vàng rực, như muốn thò ra níu lấy y. Sự xuất hiện của Thiệu An như một kẻ phá bình đối với không gian tĩnh lặng của Mai Hoa Thung, khiến lũ chim trời hốt hoảng lao lên bầu trời chiều để trốn chạy. Dương Thiệu An đúng là kẻ xa lạ đối với sự tĩnh lặng vùng hoang sơn Mai Hoa Thung này.

Thiệu An thỉnh thoảng lại dừng bước, đảo mắt ngắm nhìn khung cảnh quyến rũ của vùng đất Dị Nhân cốc. Không gian như tranh vẽ kia như thể tác động đến tâm thức của Thiệu An, nên thỉnh thoảng y lại gạt đầu, điểm một nụ cười mỉm gợi tình.

Tất nhiên Thiệu An biết trong những dãy mai vàng rực kia luôn có những ánh mắt dõi theo chân mình. Mặc dù biết nhưng Thiệu An vẫn thản nhiên như người không biết đến những ánh mắt lấp ló đó. Y dừng lại trước một tảng mai đại thụ. Ngắm những đóa hoa mai vàng rực, Thiệu An bẻ lấy một cành, rồi tiếp tục rảo bước đi.

Cầm theo nhánh mai vàng trên tay, Thiệu An đi thẳng một mạch đến tòa nhà bằng cây, được dựng ngay giữa thung lũng Mai Hoa Thung. Ngay trước tòa mộc lâu là tấm bia đá với những dòng chữ thảo sắc nét.

"Dị Nhân Cốc"

Thiệu An đứng trước tấm bia đá đó, điểm một nụ cười mỉm, nhắm đọc dòng chữ trên tấm bia, rồi ung dung tiến vào mộc lâu.

Dừng chân trước ngưỡng cửa mộc lâu, Thiệu An nhìn những con người ngồi trên những chiếc ghế đôn bằng danh mộc, được đánh bóng lên nước nổi vân.

Có hai mươi người tất cả, đang có mặt trong mộc lâu này.

Họ ngồi thành một hình vòng cung như thể đã có sự chuẩn bị bồi tiếp Dương Thiệu An.

Thiệu An bước qua ngưỡng cửa mộc lâu, tiến đến trước mặt hai mươi người đó, rồi ôm quyền từ tốn nói:

- Tại hạ là Dương Thiệu An... Đến Dị Nhân cốc để thỉnh giáo cốc chủ Dị Nhân cốc Khấu Đại Nham.

Người ngồi ngay chính giữa có đôi mắt thô lộ. Hai con người lùi đến độ những tưởng chúng sẽ lọt ra ngoài, lên tiếng:

- Lão phu chính là Khấu Đại Nham, cốc chủ Dị Nhân cốc.

Thiệu An nhìn Khấu Đại Nham:

- Tại hạ đã nhận ra tôn giá... Trên võ lâm giang hồ người có đôi mắt to nhất chính là Cốc chủ Khấu Đại Nham.

Nghe Thiệu An nói, cốc chủ Khấu Đại Nham sa sầm mặt. Khi chân diện lão sa sầm, đôi thần nhãn xem chừng càng lộ hơn nữa. Khấu Đại Nham từ từ đứng lên rồi từ tốn nói:

- Lão Khấu chưa từng biết mặt công tử. Chẳng hay công tử đến Dị Nhân Cốc có điều chi cần thỉnh giáo lão Khấu.

Thiệu An điểm nụ cười mỉm, lia mắt nhìn qua những người còn lại. Uy nhân của Thiệu An dừng lại rơi vào mỹ phụ ngồi bìa. Tiếp nhận ánh mắt của Thiệu An, bất giác đôi lưỡng quyền của mỹ phụ thẹn thùng ửng hồng.

Thiệu An nhìn mỹ phụ, ôn nhu nói:

- Nếu tại hạ đoán không lầm, quý nương đây là Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh.

Vị Thanh ôn nhu đáp lời Thiệu An:

- Ngọc diện hồ ly là bổn nương.

- Tiếng tăm của quý nương vang dội khắp võ lâm Hắc đạo... Thiệu An rất ngưỡng mộ quý nương.

Nói rồi Thiệu An ôm quyền xá Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh. Xá Triệu Vị Thanh rồi, Dương Thiệu An mới nhìn lại cốc chủ Khấu Đại Nham.

Y ôm quyền nói:

- Trong Dị Nhân cốc, cốc chủ là người có chức phận cao thâm nhất. Còn ngoài võ lâm thì cốc chủ được giới Hắc đạo đặt cho mỹ danh thiết diện vô tư... Người phán xử tất cả

những mối hiềm khích xảy ra trong giới võ lâm Hắc đạo. Lời nói của cốc chủ nặng tọng thái sơn, mà bất cứ nhân vật nào trong giới Hắc đạo cũng có thể đều nghe theo. Dương Thiệu An vô cùng ngưỡng mộ uy danh của cốc chủ.

Khấu Đại Nhâm vuốt cằm rồi nói:

- Dương công tử nói quá cho lão phu rồi. Lão được chư vị bằng hữu nể mặt, chẳng qua vì có chút võ tư thôi. Biết phân định cái gì đúng cái gì sai thôi.

- Cốc chủ khiêm tốn, khiến cho Dương mỗ càng ngưỡng mộ hơn.

Thiệu An ôm quyền nói tiếp:

- Tại hạ lặn lội từ xa đến Dị Nhân Cốc... Cốc chủ không thể cho tại hạ một cái ghế ngồi để nghỉ chân ư?

- Khấu mỗ thất lễ với công tử.

Lão vỗ tay một tiếng.

Ngay lập tức hai người khiêng ngay một cái ghế bằng danh mộc tiến vào. Họ đi khập khiễng như thể người này phải dựa vào người kia mới khiêng nổi chiếc ghế đó. Đặt chiếc ghế bên cạnh Thiệu An, hai người đó lạng lẽ lui bước trở ra.

Thiệu An ôm quyền:

- Đa tạ Cốc chủ.

Nói rồi y thản nhiên ngồi xuống ghế, bắt chân chữ ngũ.

Khấu Đại Nhâm ngồi trở lại ghế của mình, rọi đôi mắt lồi vào mặt Dương Thiệu An. Lão ve cằm, nghiêm giọng nói:

- Dương công tử có thể cho Khấu lão phu biết mục đích Dương công tử đến đây không?

- Nếu tại hạ giấu cốc chủ thì sao phải đạo với người. Nếu giấu thì tại hạ chẳng đến đây làm gì?

- Thế công tử đến đây với mục đích gì?

Thiệu An ôm quyền nói:

- Trước tiên tại hạ muốn hỏi cốc chủ, Mai Hoa Thung Dị Nhân cốc là vùng đất thế nào?

- Theo ý của công tử.

- Theo ý của tại hạ đây là vùng đất của tiên cảnh, hữu tình. Khó có cơ ngơi nào trên cõi đất trung thổ sánh bằng. Một vùng đất như tranh vẽ, vừa đẹp vừa nên thơ, lại vừa rất bình yên.

Khấu Đại Nhâm gật đầu từ tốn đáp lời:

- Đa tạ công tử đã có lời khen. Khấu lão phu cũng có cùng một suy nghĩ như công tử.

Dương Thiệu An ôm quyền, khách sáo đáp lời Khấu Đại Nhâm:

- Đa tạ cốc chủ đã có cùng suy nghĩ như tại hạ. Cảm kích... cảm kích.

Nghe câu nói khách sáo của Dương Thiệu An, Khấu Đại Nhâm cau mày. Lão đổi giọng có phần gay gắt nói:

- Dương đệ tử lặn lội từ xa đến Dị Nhân cốc không chỉ để hỏi lão Dị nhân Khấu Đại Nhâm này về những chuyện cảnh vật vảnh như vậy.

- Có những chuyện vặt vãnh nhưng lại thuộc về suy nghĩ của tại hạ à. Thí dụ tại hạ muốn hỏi Khấu cốc chủ, vùng đất Mai Hoa Thung của Dị nhân cốc này vừa đẹp vừa quyến rũ thơ mộng, đấy thì có nên để những kẻ Hắc đạo trú ngụ không?

Câu nói này của Thiệu An khiến cho đôi chân mày chổi xể của Khấu Đại Nhâm cau hẳn lại. Lão gằn giọng nói:

- Công tử nói vậy có ý gì.

Thiệu An mỉm cười. Vẫn một nụ cười đôn hậu và gợi tình. Y từ tốn nói:

- Ý của tại hạ là không nên để cho vùng đất thơ mộng Mai Hoa Thung này nhem nhuốc bởi những con người hạ đẳng của giới Hắc đạo. Mai Hoa Thung vừa đẹp, vừa nên thơ thì không thể ở trong tay của những kẻ Hắc đạo, để nó mất đi vẻ đẹp vốn có của nó. Nó phải do những con người Bạch đạo thanh cao cai quản.

Khấu Đại Nhâm từ từ đứng lên. Đôi thần nhãn của lão đã lồi giờ muốn lồi hơn bởi trừng mắt nhìn Thiệu An. Lão cởi dây lụa buộc búi tóc, để tóc phủ xuống tận bên vai.

Khấu Đại Nhâm gằn giọng nói:

- Công tử có ý đuổi lão Khấu ra khỏi Dị Nhân cốc?

Thiệu An lắc đầu khoát tay:

-Ồ không... Ý của tại hạ khác hẳn với ý của cốc chủ.

- Thế ý của công tử thế nào?

Dương Thiệu An nhướng mày nói:

- Ý của tại hạ là muốn cốc chủ và những người có mặt trong Dị Nhân cốc này trở lại đúng cương vị mà tạo hóa ban cho các vị. Đó là cuộc sống nô nhân. Cuộc sống của những con người hạ đẳng, chỉ biết phục tùng những người cao quý trong giới Bạch đạo.

Nghe Thiệu An thốt ra câu này, sắc diện Khấu Đại Nhâm đỏ bừng. Lão bộc lộ tất cả cơn giận dữ qua sắc diện của mình. Nhìn Khấu Đại Nhâm mà ngỡ rằng mắt lão đã đứng tròng.

Khấu Đại Nhâm nói:

- Dương công tử biết mình đang ở đâu không?

Thiệu An thản nhiên đáp lời lão Khấu:

- Tại hạ đang ở Mai Hoa Thung Dị Nhân cốc.

- Đúng rồi... Dương công tử đang ở Mai Hoa Thung Dị Nhân Cốc. Thế còn người đang đối thoại với công tử?

- Cốc chủ Khấu Đại Nhâm, người được giới Hắc đạo ngưỡng mộ phong là Thiết Diện Vô Tư.

- Đúng... Lão Khấu này được bằng hữu Hắc đạo phong cho mỹ danh Thiết Diện Vô Tư. Nên lời của lão Khấu thốt ra nặng tựa thái sơn. Bây giờ lão Khấu phán ngôn buột Dương công tử phải rời ngay khỏi Dị Nhân Cốc Mai Hoa Thung, không được bén mảng đến đâu nữa. Nếu không thì Dương công tử phải nhận hậu quả chết người.

Thiệu An nhún vai lắc đầu:

- Cốc chủ dừng nóng giận như vậy, tại hạ đến Mai Hoa Thung Dị Nhân cốc lần này đã có chủ đích trước rồi. Chưa thực hiện xong chủ đích thì đâu có thể đi được. Cốc chủ có quyền chọn một trong hai điều. Một là trở thành nô nhân của giớ Bạch đạo. Hai là chết. Trở thành nô nhân thì mới có cơ hội được sống. Tại hạ nói rất thành tâm, hy vọng cốc chủ sớm nhận ra sự thành tâm của đta này.

Lão Khấu tái mặt, danh giọng nói:

- Bốn cốc chủ chưa thấy kẻ nào ngông cuồng tự cao tự đại như người. Hẳn là người có ý tìm đến gây sự hiềm khích để chuốt lấy cái chết mà. Người tưởng mình là người của Bạch đạo rồi muốn tìm người Hắc đạo phải nhất nhất tuân theo ý của người sao.

Thiệu An thần hiên nói:

- Tại hạ rất thích thú với lời nói này của cốc chủ.

- Người sẽ chẳng còn chút hứng thú nào với lời nói của lão Khấu đâu.

Lão Khấu dồn nội lực vào song thủ, quát lớn:

- Tiểu tử, hãy đỡ chưởng của lão Khấu.

Hai đạo phách không chưởng với sức mạnh di sơn đảo hải được Khấu Đại Nhâm phác tán chia làm hai, thượng và hạ công thẳng Dương Thiệu An. Mặc dù thấy lão Khấu xuất chưởng tập kích mình nhưng Thiệu An chẳng một chút khẩn trương, hay lo lắng gì, mà thậm chí vẫn bình yên tọa thị trên chiếc ngai. Khi hai đạo phách không chưởng gần chạm được đến y thì chỉ một cái điểm mũi giày, thân ảnh của Thiệu An cùng với chiếc ghế lướt lên cao ba trượng, để sóng chưởng của lão Khấu lướt qua dưới chân mình.

Vô hình trung đạo phách không chưởng của lão Khấu đánh trượt Thiệu An lại vỗ thẳng vào hai gã thuộc hạ dưới trướng vừa mới bưng ghế vào cho Thiệu An.

- Bình bình...

Hai gã đó hứng trọn hai đạo phách không chưởng của lão Khấu bị đẩy văng ra ngoài cửa tòa Mộc lâu, nằm duỗi dài chẳng thể nào gượng dậy được.

Thiệu An từ từ hạ chiếc ghế xuống chỗ cũ. Y nhìn lão Khấu từ tốn nói:

- Nội lực của cốc chủ quả là lợi hại nhưng cho dù lợi hại cỡ nào thì cốc chủ vẫn là người Hắc đạo. Đã là người Hắc đạo thì phải trở thành nô nhân.

Thiệu An đổi giọng khe khẽ:

- Đó là thiện ý. Bất cứ ai chống lại thiện ý đều phải nhận lấy cái chết.

Lời còn đọng trên cửa miệng, Thiệu An vũ nhẹ tay phải. Một ánh chớp bạc lướt nhanh không thể tưởng. Thánh ánh chớp bạc đó, Khấu Đại Nhâm không né tránh mà vươn tay thộp lấy.

Những tưởng đâu lão Khấu đã có thể thộp được ánh chớp bạc do Thiệu An phóng ra nhưng thật bất ngờ ánh chớp bạc vừa nằm gọn trong tay lão Khấu thì lão rống lên:

- Ôi...

Cùng với tiếng thốt đó là những giọt máu nhiều xuống từ thủ pháp của lão Khấu. Sắc diện tái nhợt tái nhợt, lão Khấu từ từ xòe bàn tay. Giữa lòng hữu thủ của lão là chiếc ám tiễn hình cánh sao đâm sâu vào, làm rách toạt.

Mười chín người còn lại của Dị Nhân cốc đang ngồi vụt đứng lên. Thì ngay lập tức một làn mưa sa ám tiễn thoát ra chẳng khác nào màn lưới thiên la địa võng chụp tới họ.

Họ đều là những cao thủ Hắc đạo nhưng không một ai kịp né tránh màn mưa ám tiễn của dta. Những chiếc ám tiễn lạ một điều không lấy mạng những người đó mà chỉ ghim vào tĩnh huyết khiến tất cả đồng loạt đều bất động đứng phồng ra như bị trời trồng.

Tất cả đứng trơ mắt nhìn Thiệu An đứng lên.

Lão Khấu lùi lại một bộ, trong khi Thiệu An thò tay vào ngực áo lấy khối ngọc triệt có khắc hai chữ nô nhân.

Y điểm nụ cười mỉm, nhìn Khấu Đại Nhâm:

- Cốc chủ trước... hãy chọn lựa, làm nô nhân hay tiếp nhận cái chết đến với mình.

Thiệu An vừa nói vừa bước đến trước mặt lão Khấu. Buông lỏng hữu thủ theo thân mình. Lão Khấu rống lên:

- Chết thì chết... lão Khấu không thể làm nô nhân cho các người.

Lão vừa nói dứt câu thì Thiệu An dựng một ngón chỉ lên trước mặt. Chỉ pháp của Thiệu An tỏa sắc xanh rờn. Y từ tốn nói:

- Các người hãy xem lão cốc chủ Khấu Đại Nhâm chết như thế nào để quyết định sự lựa chọn của mình. Trở thành nô nhân hoặc là chết.

Thiệu An vừa nói vừa toan điểm ngón chỉ xanh rờn vào tam tinh lão Khấu. Bất kể đến sống chết, lão Khấu rống lên một tiếng, dụng tả thủ thi triển một thế trảo cầm nả thủ thộp vào chấn tâm của đối phương.

Thiệu An không thèm né tránh mà công chỉ pháp vào tam tinh của lão. Bóng sắc tử thần gần như đã ở ngay trên đầu lão Khấu thì đệ tử đột ngột xuất hiện. Y hét lớn:

- Dừng tay...

Bằng một thủ pháp cực kỳ nhanh, Dương Thiệu An vừa hóa giải chiêu công của mình, vừa chuyển tiếp điểm vào tĩnh huyết của Khấu Đại Nhâm.

Lão Khấu hứng trọn lấy chỉ khí của Thiệu An, đứng thừ ra như tượng, mồ hôi xuất hạn ướt đầm mặt lão.

Dương Thiệu An từ từ quay mặt nhìn lại. Y chấp hữu thủ ra sau lưng nhìn Đồng Tiểu từ đầu tới chân, rồi ôn nhu nói:

- Người là ai?

Đồng Tiểu giả lả cười rồi nói:

- Đại ca không biết tiểu đệ nhưng tiểu đệ thì lại biết rất rành đại ca. Nếu tiểu đệ đoán không lầm thì đại ca chính là gã thư sinh đã lấy mạng Hoạch Cang, chủ nhân Bách Hoa Lô.

- Người nói đúng đó. Người biết ta ư?

Đồng Tiểu vừa cười vừa nói:

- Nếu tiểu đệ không đến kịp thời chắc Dương đại ca sẽ giết sạch những dị nhân của Dị Nhân cốc rồi.

- Người muốn cứu họ nên cản tay tại hạ?

- Chẳng lẽ đại ca muốn giết họ lắm à?

- Đã là Hắc đạo thì chỉ có hai con đường để chọn. Một là chết, hai là phải làm nô nhân.

Người là người của Hắc đạo?

Đồng Tiểu lắc đầu:

- Đại ca hiểu sai rồi. Đồng Tiểu là người của Bạch đạo.

- Tại hạ chưa từng biết người.

- Đại ca tất là chưa biết Đồng Tiểu rồi. Bởi Đồng Tiểu là bậc kỳ tài thông minh có một không hai, chỉ đứng sau Thượng tôn minh chủ. Chính vì đứng sau Thượng tôn minh chủ nên tiểu đệ bị cái bóng của Minh chủ ca ca che mắt.

Đồng Tiểu giả lả cười:

- Chính vì cái bóng quá lớn của Thượng tôn minh chủ mà chẳng còn ai nhận ra tiểu đệ cả.

Đôi chân mày của Thiệu An cau lại. Y gất gỏng nói:

- Người vừa nói gì vậy?

- Đại ca không hiểu à?

- Ta vừa nghe người nói Minh chủ là ca ca của người.

Đồng Tiểu gật đầu:

- Đúng như vậy à. Thượng tôn minh chủ không chỉ là ca ca mà còn là tri kỷ đồng sinh đồng tử nữa à.

Đồng Tiểu vừa nói vừa lấy ngọn trủy thủ đưa đến cho Thiệu An xem.

- Đại ca nhất định sẽ nhận ra ngọn trủy thủ này.

Nhìn ngọn trủy thủ, đôi chân mày Thiệu An cau lại. Y gần giọng nói:

- Ở đâu các hạ có ngọn trủy thủ này.

- Thì còn ở đâu nữa, ngoài Thượng tôn minh chủ ca ca tặng cho Đồng Tiểu để nhanh chân đến đây mà gặp Dương huynh.

Chân diện Thiệu An lộ nét nghi vấn:

- Minh chủ phái các hạ đến đây để gặp Thiệu An?

Đồng Tiểu gật đầu:

- Nếu tiểu đệ chậm trễ thì chắc chắn kết cục sẽ bi thảm. Mà người tạo ra bi thảm hẳn chính là Dương ca ca chứ không phải Đồng Tiểu tiểu đệ rồi.

Thiệu An cau mày rít giọng hỏi:

- Minh chủ phái các hạ đến nói gì với ta nào?

Đồng Tiểu gầy rồi nhu hòa nói:

- Minh chủ ca ca nói nhiều lắm. Nhưng tụi trung chỉ có một ý là tất cả người của Dị Nhân Cốc đều là bằng hữu của Thượng tôn minh chủ ca ca, nên Dương huynh không được làm hại đến họ.

Thiệu An càng cau mày khi nghe câu nói này của Đồng Tiếu. Y lắc đầu nói:

- Dương mỗ chưa từng nghe qua Hắc đạo bá nhân là bằng hữu của mình. Chuyện này nghe thật lạ tai.

Đồng Tiếu nhún vai nói:

- Dương huynh nghe lạ tai bởi vì Dương huynh lúc đó chưa gặp Đồng Tiếu. Còn bây giờ đã biết Đồng Tiếu rồi hẳn chẳng còn gì lạ tai nữa. Tiếu đệ rất sẵn lòng giải trình cho huynh biết vì sao minh chủ nói người của Dị Nhân cốc là bằng hữu của Minh chủ.

Thiệu An gằn giọng nói:

- Ta muốn nghe lời giải trình này.

- Có gì đâu mà Dương huynh nói là giải trình này với giải trình nọ chứ.

Đồng Tiếu chỉ lão Khấu:

- Khấu cốc chủ lại Đại thúc của Đồng Tiếu.

Đồng Tiếu lần lượt chỉ từng người:

- Người này là Ngọc Thoại nhị thúc, còn đây là tam thúc, tứ thúc, ngũ thúc...

Đồng Tiếu chỉ đến Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh:

- Còn đây là Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh cô cô của tiểu đệ. Dương đại ca có công nhận cô cô của tiểu đệ đẹp không. Ánh mắt của cô cô liếc đến ai thì gã đó phải say lòng đó. Ánh mắt của cô cô vừa lẳng lơ vừa gợi tình. Chỉ liếc qua thôi, ai bắt được cũng động lòng trắc ẩn.

Đồng Tiếu bước đến trước mặt Thiệu An, nói tiếp:

- Mặc dù là mỹ nhân nhưng ca ca nên biết cô cô Ngọc diện hồ ly đấy nhé, nên phải tránh xa cô cô ra. Kẻo ca ca sẽ rớt vào bẫy tình của cô cô đó.

Thiệu An cướp lời Đồng Tiếu:

- Các hạ nói tiếp vì sao họ là bằng hữu của Minh chủ.

Đồng Tiếu nhún vai:

- Đến bây giờ mà ca ca cũng chưa hiểu ư? Đồng Tiếu là nghĩa đệ sinh tử với Thượng tôn minh chủ. Những người này là thúc thúc và cô cô của Đồng Tiếu. Theo đúng nghĩa đạo thì Thượng tôn minh chủ cũng phải gọi họ là Thúc thúc và cô cô... Nhưng vì chức phận của Minh chủ ca ca quá cao nên thôi không gọi theo lẽ đạo đó được. Dương đại ca suy ra những người Dương đại ca định biến thành nô nhân là thù hay bạn nào?

Thiệu An buông tiếng thở dài:

- Minh chủ phái các hạ đến để cản tay ta?

- Không chỉ để cản tay Dương đại ca mà còn muốn bảo với Dương đại ca rằng Dị Nhân cốc là bằng hữu với Minh chủ. Nên Dương đại ca phải kính trọng không được vô lễ với những cao nhân ở Dị Nhân Cốc. Nếu như Đồng Tiếu đến chậm một bước thì Dương ca ca đã

giết họ, hoặc đóng dấu nô nhân vào trán họ. Điều đó làm sao ca ca gánh nổi nếu lọt đến tay Thượng tôn minh chủ ca ca. Đồng Tiểu cũng có lỗi với Thượng tôn minh chủ ca ca nữa.

Thiệu An buông tiếng thở dài.

Thiệu An trả lại ngọn trủy thủ cho Đồng Tiểu. Y vừa trả ngọn trủy thủ vừa nói:

- Điều này quá ư lạ lùng đối với ta.

- Lạ thì ai mà chẳng lạ. Nhưng chắc chắn Minh chủ ca ca sẽ rất hoan hỷ khi Đồng Tiểu đến kịp để cản tay Dương ca ca không tạo nghiệp quả chết người này.

Dương Thiệu An nhìn Đồng Tiểu từ đầu đến chân. Y nheo mày nhỏ giọng nói:

- Được! Dương mỗ tạm tin người.

Thiệu An nói rồi quay bước.

Đồng Tiểu nổi gót theo:

- Dương ca ca! Chúng ta đã là người nhà với nhau rồi. Huynh vội vã đi sớm vậy. Ở lại đây đối ẩm với tiểu đệ và những vị thúc thúc chứ.

Thiệu An dừng bước nhìn Đồng Tiểu:

- Ta sẽ quay lại khi gặp Minh chủ.

Nói dứt câu Dương Thiệu An thi triển ngay khinh công siêu phàm băng mình thoát đi. Chỉ trong chớp mắt thân ảnh của y đã mất hút trên con đường dẫn ra ngoài Mai Hoa Thung.

Đồng Tiểu nhìn theo bóng Thiệu An, thở phào một tiếng.

Đồng Tiểu nhìn lại ngọn trủy thủ trên tay mình nghĩ thầm:

- Nếu không có ngọn trủy thủ này, chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra?

Ý nghĩ kia còn đọng trong đầu thì những cao nhân của Dị Nhân cốc từ trong một tòa lầu cùng với Đồng Chư tuôn ra. Khấu Đại Nhâm vồn vã hỏi Đồng Tiểu:

- Đồng tiểu đệ! Người là huynh đệ kết nghĩa với Minh chủ võ lâm sao?

Đồng Tiểu gượng cười nói:

- Ở... Thì đó là thiện ý mà.

- Lão Minh chủ Chung Hảo Kiệt không biết hiền đệ là người Hắc đạo ư?

Đồng Tiểu nhăn mặt nói:

- Đồng Tiểu làm gì qua mặt được Thượng tôn minh chủ. Tất nhiên là người biết Đồng Tiểu là người của Hắc đạo rồi, nhưng Thượng tôn minh chủ kết tình huynh đệ đồng sinh đồng tử..

Khấu Đại Nhâm cau mày:

- Quá lạ lùng...

Đồng Tiểu cướp lời Khấu Đại Nhâm:

- Khấu đại thúc có gì lạ lùng đâu? Dù Hắc đạo hay Bạch đạo cũng là người võ lâm.

Huống chi Đồng Tiểu lại có duyên với Thượng tôn minh chủ nữa... Nhưng...

Đồng Tiểu bỏ lửng câu nói giữa chừng.

Khấu Đại Nhâm nói:

- Đồng hiền diệt nói nhưng là nhưng cái gì. Theo ta biết võ lâm minh chủ có ý buột tất cả giới võ lâm Hắc đạo chúng ta phải trở thành nô nhân cho giới võ lâm Bạch đạo.

Đồng Tiểu gật đầu. Chàng lâu bầu nói:

- Chẳng biết ai đặt ra cái lệ Bạch đạo và Hắc đạo để làm gì cơ chứ. Chia như vậy chỉ thêm rắc rối cho con người thôi. Cái gì là Bạch đạo, và cái gì là Hắc đạo nào. Chỗ nào phân biệt được điều này. Đồng Tiểu nói nhưng ở đây là có ý khác.

- Hiền diệt có ý gì?

Đồng Tiểu nhíu mày suy nghĩ rồi nói:

- Tiểu diệt hỏi thật Khấu Đại thúc và các chư vị thúc thúc, kể cả cô cô Triệu Vị Thanh nữa.

Khấu Đại Nhâm ve cằm rồi gật đầu nói:

- Hiền diệt nói đi.

- Đồng Tiểu nói ra mong các thúc thúc và cô cô bỏ qua cho. Đồng Tiểu hỏi thật, cái gã Dương Thiệu An khi nãy có đánh lại các vị thúc thúc không?

Nghe Đồng Tiểu hỏi câu này, mặt người nào người nấy cũng đều sượng sùng với những nét bối rối.

Đồng Tiểu nhìn lướt qua mọi người, nhượng mày nói:

- Thấy vẻ mặt của thúc thúc, Đồng Tiểu đã nhận ra ngay mọi người đã bị y đánh bại phải không?

Khấu Đại Nhâm gật đầu:

- Võ công của gã họ Dương đó quá ư cao siêu. Đại thúc không phải là đối thủ của y.

Nói rồi Khấu Đại Nhâm buông tiếng thở dài. Sau khi buông tiếng thở dài, Khấu Đại Nhâm nói:

- Nếu y quay lại.

Đồng Tiểu cướp ngay lời của Khấu Đại Nhâm:

- Chữ "nhưng" của vãn bối là cái ý này đây. Thật ra Minh chủ ca ca chỉ cho Đồng Tiểu một cơ hội duy nhất để cứu các thúc thúc và cô cô lần này thôi... Một khi gã họ Dương kia quay lại, Đồng Tiểu không thể cản tay được gã nữa.

Đồng Chư chen vào:

- Đồng hiền diệt không thể nói với Minh chủ được à?

- Đồng thúc phụ tưởng gặp Thượng tôn minh chủ ca ca là dễ lắm vậy... Hướng chi Thượng tôn minh chủ còn... còn khảng định với Đồng Tiểu, Hắc đạo và Bạch đạo không thể đi chung một đường. Và rất muốn Đồng Tiểu rời khỏi Hắc đạo đầu nhập Bạch đạo. Nhưng Đồng Tiểu không nỡ bỏ các vị thúc thúc nên từ chối...

Đồng Tiểu thở ra, chàng nhìn Khấu Đại Nhâm.

- Đại thúc, Hoạch Cang thúc thúc đã chết rồi. Đồng thúc phụ sẽ nói với đại thúc. Nhưng theo ý của Đồng Tiểu thì bỏ quách Dị Nhân cốc cho gã họ Dương đó đi. Chúng ta tìm

chốn khác nương thân cũng được. Tranh dành chi cái chỗ đất khỉ ho cò gáy này. Chỉ có được mỗi cái khung cảnh tráng lệ, nên thơ thôi.

Khấu Đại Nhâm thở ra, lắc đầu nói:

- Có bỏ Mai Hoa Thung Dị Nhân cốc, chúng ta cũng khó tìm ra một nơi nào để dừng bước trên chốn giang hồ.

Đồng Tiếu lắc đầu:

- Có gì mà không có... Giang hồ mệnh mông thiếu gì chỗ để nương thân.

Nhìn Đồng Tiếu, Khấu Đại Nhâm nói:

- Hiền điệt thì có mối quan hệ với Minh chủ, võ lâm Bạch đạo có thể không truy lùng người. Người chúng ta thì e rằng khó qua được kiếp họa này.

Đồng Tiếu lắc đầu:

- Hây... các vị thúc thúc... Đồng Tiếu cho dù được Thượng tôn minh chủ ưu ái. Nhưng nhất định không bỏ các thúc thúc và cô cô đâu. Các thúc thúc và cô cô đi đâu, Đồng Tiếu sẽ theo đó.

Khấu Đại Nhâm nhìn sang Đồng Chư:

- Lão Đồng nghĩ sao?

- Khấu huynh, có lẽ chúng ta không rời khỏi Dị Nhân cốc.

Ngạc Thoại bước đi khập khiễng đến bên Khấu Đại Nhâm và Đồng Chư, ôn nhu nói:

- Khấu đại ca, Đồng Chư ca ca, chúng ta là những con người dị dạng. Chúng ta sẽ đi đâu để không bị giới võ lâm Bạch đạo phát hiện?

Y buông một tiếng thở ra, rồi nói tiếp:

- Theo ý Ngạc lão đệ. Chúng ta cứ lưu lại đây quyết một trận sống mái với giới võ lâm Bạch đạo để giữ Mai Hoa Thung Dị Nhân cốc. Chúng ta không thể cứ cúi đầu nhẫn nhục được nữa.

Đồng Tiếu khoát tay:

- Không được... Không được. Ngạc thúc thúc nói vậy nghe sao được. Chỉ mỗi mình gã Dương Thiệu An thôi đã có thể khống chế bao nhiêu người, huống chi Đồng Tiếu biết trong trường Thượng tôn minh chủ ca ca còn biết bao nhiêu người nữa. Người nào cũng có võ công cao đến gấp năm gấp mười Dương Thiệu An.

Ngạc Thoại nhìn Đồng Tiếu:

- Biết như vậy rồi, nhưng Đồng hiền điệt bảo chúng ta phải làm sao đây. Tất cả chúng ta đều là Dị Nhân rất dễ bị phát hiện.

- Thà là dễ bị phát hiện còn hơn chường mặt ra cho người ta thấy.

Đồng Tiếu nhìn lại Khấu Đại Nhâm:

- Khấu đại thúc... Đồng Tiếu... Khấu đại thúc... Đồng Tiếu nghĩ có một cách duy nhất để tránh họa nô nhân này, đó là đi trốn à.

- Biết như thế rồi, nhưng trốn ở đâu.

Đồng Tiếu gãi đầu:

- Trốn ở đâu thì sao Đồng Tiếu biết được. Nhưng có một người biết.

Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh lên tiếng:

- Người nói ai biết chỗ trốn nào?

Đồng Tiếu chỉ Đồng Chư:

- Còn ai nữa ngoài thúc phụ của Đồng Tiếu. Với kinh nghiệm ngang dọc giang hồ, thúc phụ tất biết chỗ nào kín để trốn Thượng tôn mình chủ ca ca và gã họ Dương kia.

Đồng Chư nhìn Đồng Tiếu:

- Ta biết như vậy, nhưng chẳng lẽ chúng ta chỉ biết trốn thôi sao?

Lão buông tiếng thở dài nhìn qua Khấu Đại Nhâm:

- Khấu huynh, lão Đồng đến huynh lần này để mong thỉnh cầu huynh hiệu triệu giới võ lâm Hắc đạo... để có thể đường hoàng ngang nhiên đối đầu giới Bạch đạo.

Đồng Tiếu khoát tay:

- Hây... Thúc phụ, chuyện đó để tính sau. Còn bây giờ, trước tiên là bảo toàn lực lượng trước đã. Đợi thúc phụ hợp lực được mọi người thì e rằng Dị Nhân cốc đã tan tành thành bình địa. Thân chất thành từng đống đó. Việc gì trước mắt thì hãy làm trước, việc gì sau thì sẽ lo sau...

Khấu Đại Nhâm gật đầu:

- Đồng hiền diệt nói đúng.

Lão nhìn lại Đồng Chư:

- Đồng lão đệ, việc của lão đệ chúng ta sẽ bàn sau, nhưng trước tiên chúng ta có một việc phải làm lúc này là dời Dị Nhân cốc càng sớm càng tốt. Nếu Dương Thiệu An quay lại, chúng ta còn ở đây e rằng... Tất cả sẽ gặp đại họa diệt thân.

Đồng Chư nói:

- Khấu đại ca, chúng ta đã có Đồng Tiếu.

Đồng Tiếu nhăn mặt:

- Thúc phụ, Đồng Tiếu chỉ xin được một lần thôi. Đâu có lần thứ hai.

Đồng Tiếu vừa nói vừa nhủ thầm:

"Đồng thúc phụ chẳng biết gì cả, trong tình huống khó xử, Đồng Tiếu chỉ nói bừa. Bây giờ gã họ Dương đó quay lại không chừng kéo theo Minh chủ thì mạng của Đồng Tiếu cùng khó giữ được chứ nói là xin cho các vị thúc thúc."

Ý nghĩ đó lướt qua, Đồng Tiếu nói với Khấu Đại Nhâm:

- Khấu đại thúc, không bàn nữa. Nước xa không chữa được lửa gần. Chúng ta phải cứu mình thôi, để cứu mình thì chỉ có một cách duy nhất là đi trốn.

Chàng gã đầu nói:

- Không phải trốn mà phải gọi là hành tung xuất quỷ nhập thần. Hành tung có xuất quỷ nhập thần thì đối phương mới chẳng thể nào tìm được cách đối phó.

Nhìn lại Đồng Chư, Đồng Tiếu nói tiếp:

- Thúc phụ, Đồng Tiếu nói đúng chứ.

Lão Đồng hừ nhạt rồi nói:

- Miệng lưỡi của người thì lúc nào cũng nói được. Chỉ có một thứ, người chẳng bao giờ làm được. Đó là thụ học võ công.

Đồng Tiểu nhìn Đồng Chư gượng cười. Chàng nghĩ thầm:

"Nếu học võ công của các vị thúc thúc... Nếu không nhờ đến cái miệng giả hoạt của Đồng Tiểu thì e rằng giờ này tất cả đã là nô nhân của Dương Thiệu An rồi."

-- o O o --

Hồi 4

Chính Đạo Thượng Nhân Hạ Nhân Lụy Tình

Dương Thiệu An đã uống đến chén rượu thứ ba nhưng y vẫn không làm sao quên được tràn tiểu ngạo của Chung Hảo Kiệt minh chủ, khi y thuật lại những chuyện xảy ra tại Dị Nhân Cốc. Thiệu An nhìn vào chén rượu bưng trên tay mình. Y như thể thấy khuôn mặt hóm hình của Đồng Tiếu ngay trong chén rượu. Sự tưởng tượng khiến cho mặt Thiệu An sa sầm với cảm giác bức bối, khó chịu.

Y bâng quơ nói:

- Đúng là hạng tiểu nhân bỉ ổi độc nhất vô nhị trên đời này. Sao tên tiểu tử đó lại có thể tuông ra những lời dối trá mà không biết ngượng miệng.

Thiệu An dốc chén rượu trút hết vào miệng mình. Rượu không khỏa lấy được nỗi bức bối vốn dĩ đã có trong tâm thức sau khi Chung Hảo Kiệt minh chủ thẩm chứng nhân cách của Đồng Tiếu.

Thiệu An buông tiếng thở dài, như thể vừa mới bị một cú lừa mà Đồng Tiếu biến y thành một gã hề. Nỗi muộn phiền kia còn dâng ngập trong tâm thức của Thiệu An thì lại nghe một giọng nói sang sảng cất lên ngay ngưỡng cửa tửu điếm:

- Ai là Ngọc diện tử sát Dương Thiệu An.

Người thốt ra câu nói đó là một hán nhân trung niên với bộ mặt đầy sẹo, trông thật gớm ghiếc. Chỉ nhìn thấy bộ mặt của người đó thôi thì bất cứ ai cũng phải e dè, bởi những vết sẹo trên mặt gã chứng minh y là một con người xem trò chém giết như một trò đùa.

Thiệu An nhìn hán nhân trung niên. Như thể có một sức hút mãnh liệt toát ra từ khuôn mặt khô ngô tuấn tú của Thiệu An nên gã hán nhân trung niên dời ánh mắt sáng ngời rọi vào mặt y.

Khuôn mặt thanh lâm, tuấn tú của Thiệu An không cần y tự xưng nhưng hán nhân trung niên đã nhận ra y là ai. Gã liền đánh giọng nói:

- Người là Ngọc diện tử sát Dương Thiệu An?

Thiệu An không đáp lời mà bưng bầu rượu chốc vào chén. Chốc đầy chén rượu, y mới bưng lên.

Hán nhân trung niên gằn giọng nói:

- Thiệu An, người biết ai đang đứng trước mặt người chứ?

Thiệu An không cần nhìn gã mà thản nhiên buông một câu thật vô nghĩa:

- Tiểu nhân hạ đẳng.

Nghe Thiệu An thốt ra câu nói đó, hán nhân trung niên rít giọng nói:

- Người nói ai là tiểu nhân hạ đẳng. Loạn đao hồn Cù Bá Đạo này ư?

Hừ nhạt một tiếng, Cù Bá Đạo nói tiếp:

- Cả giới võ lâm Bạch đạo sợ người, nhưng Cù mỗ thì không, Cù mỗ tự tìm người đây. Tìm người để lấy cái mạng của người đó. Nếu người có bản lĩnh, hãy đấu với Cù mỗ trăm chiêu xem kẻ nào là tiểu nhân hạ đẳng. Thiệu An cau mày, bưng chén rượu đầy, từ từ đứng lên.

Cù Bá Đạo nhìn Thiệu An, lòn tay ra sau lưng rút ngọn khoái đao rồi lớn tiếng nói:

- Người nhận lời chứ?

Thiệu An nhướng mày. Nụ cười giả lả nhưng không thiếu nét gợi tình hiện lên hai cánh môi mỏng. Y từ tốn nói:

- Cù các hạ tự cho mình là đệ nhất cao thủ Hắc đạo?

- Cù mỗ dám tự hào điều đó.

Thiệu An ôm quyền:

- Ngưỡng mộ... Ngưỡng mộ...

Cù Bá Đạo nạt ngang:

- Ta chỉ muốn người đấu với ta thôi, chứ không cần sự ngưỡng mộ.

Thiệu An mỉm cười nói:

- Nếu các hạ đỡ được chén rượu này của tại hạ, tại hạ rất sẵn lòng giao thủ trăm chiêu với các hạ, thậm chí còn bái các hạ nữa đó.

- Chén rượu của người có cái gì mà ghê gớm thế.

- Các hạ muốn thấy ư?

- Cho ta thấy đi.

Lời còn đọng trên cửa miệng Cù Bá Đạo thì chén rượu cũng thoát ra khỏi tay Thiệu An. Chén rượu đầy lướt đi không nhanh như thể nó muốn giữ lại số rượu trong chén không cho trào ra.

Chén rượu lướt đi đủ cho Bá Đạo thấy Thiệu An muốn dùng chén rượu đó công trực tiếp vào mặt gã. Không thèm tránh né, Cù Bá Đạo dựng khoái đao chém xả vào chén rượu.

- Chát...

Lưỡi khoái đao của họ Cù chém đứt đôi chén rượu làm hai. Cù Bá Đạo chưa kịp thu đao về thì rống lên một tiếng thật lớn. Y loạng choạng thối bộ.

Tất cả người trong tửu điểm không ai có thể tin vào mắt mình.

Khi kịp nhận ra ha nửa mảnh chén rượu đã ghim vào mắt Cù Bá Đạo. Nếu tả đúng hai con người của họ Cù biến thành hai chén rượu đầy.

- Keng...

Ngọn khoái đao tuột khỏi tay họ Cù rơi xuống sàn gạch tửu điểm tạo ra thứ âm thanh khô khốc nghe thật chói tai. Y buông đao, quờ quạng nói:

- Mắt của ta đâu rồi? Sao lại như thế này?

Thiệu An buông tiếng thở dài từ tốn nói:

- Giờ thì Cù các hạ không thể nào giao thủ với tại hạ rồi. Thậm chí không đáng làm nô nhân nữa.

Vừa nói Thiệu An vừa chậm rãi bước ra cửa. Tất cả mọi người trong tửu điểm đều ngồi thừ ra như thể hóa thành tượng. Khi Thiệu An đi ngang qua họ, Cù Bá Đạo ôm lấy chân Thiệu An. Y gào lên:

- Trả lại cho ta đôi mắt... Trả lại ta đôi mắt.

Thiệu An gỡ tay Cù Bá Đạo ra khỏi chân mình. Y dùng chân đẩy Cù Bá Đạo ra xa rồi nói:

- Đừng chạm vào tại hạ để nhuộm sự nhơ nhuốc qua tại hạ.

Nói rồi gã quay bước thẳng ra cửa tửu điểm mặc nhiên để cho Cù Bá Đạo với sự tàn phế hành hạ.

Rời tửu điểm, Thiệu An chấp tay sau lưng chậm rãi thả bước đi. Cù Bá Đạo đã nhận lãnh sự bực bội của Thiệu An giáng vào, nhưng cho dù trút sự bực bội đó vào Cù Bá Đạo nhưng trong tâm Thiệu An vẫn âm ỉ ngọn lửa uất hận lạ thường và lại càng nghĩ đến Đồng Tiếu.

Bất giác Thiệu An dừng bước. Y dừng bước vì cảm nhận có ánh mắt nào đang dõi theo từng bước chân của mình. Y điểm một nụ cười mỉm rồi lại tiếp tục bước đi. Chẳng khác nào một gã công tử nhàn du, một tay chấp sau lưng, Thiệu An ung dung quay lại biệt trang của mình.

Nhìn phong thái ung dung tự tại của Thiệu An, chẳng ai ngờ được y vừa mới giáng họa xuống cho Cù Bá Đạo.

Bước vào tiền sảnh tòa biệt trang, Thiệu An vẫn không quay lưng lại. Y nhìn lên tấm hoành y có dòng chữ "Thượng Tôn Chính Đạo". Vẫn không quay mặt nhìn lại, Thiệu An ôn nhu nói:

- Đại sư đến đây tìm văn bối có điều chi chỉ giáo không?

Cùng với lời nói của Thiệu An thì một vị cao tăng Thiếu Lâm đội mũ rộng vành từ ngoài cửa bước vào. Vị cao tăng lột bỏ chiếc mũ rộng vành rồi chấp tay niệm phật hiệu:

- A di đà phật.

Nghe câu phát hiệu đó rồi, Thiệu An mới từ từ quay mặt nhìn lại. Vị cao tăng Thiếu Lâm trang trọng nói:

- Dương thiếu hiệp đã biết lão nạp là người xuất gia.

Thiệu An bước đến trước mặt vị cao tăng Thiếu Lâm ôn nhu nói:

- Bước chân của những kẻ xuất gia nhất là những cao tăng Thiếu Lâm khác hẳn với những bước chân của người ngoài chốn trần tục. Những bước chân của đại sư tạo nên trong tính nhĩ của Thiệu An sự khoan thai, nhẹ nhàng của kẻ thoát tục.

- A di đà phật... Lão nạp phải một phen ngạc nhiên vì sự tinh tường của Dương thiếu hiệp. Lão nạp bái phục kỳ tài võ lâm.

Vừa nói vị cao tăng Thiếu Lâm vừa ôm quyền xá.

Thiệu An vội khoát tay cản lại.

- Đại sư đừng làm thế, tại hạ chỉ là phận hậu bối so với đại sư.

- A di đà phật! Thiện tai! Thiện tai!

Tay lần chuỗi hạt, vị cao tăng võ lâm nói tiếp:

- Lão nạp là Tuệ Thông, thừa phật dụ của Phương trượng Chỉ Thiện đến gặp Dương thiếu hiệp.

Thiệu An ôm quyền từ tốn nói:

- Đại sư Chí Thiện phái Tuệ Thông đại sư gặp văn bối có điều chi cần chỉ giáo.

- A di đà phật! Bần tăng không dám buông lời chỉ giáo Dương thiếu hiệp mà chỉ muốn đàm đạo với thiếu hiệp thôi.

- Thiếu Lâm có điều gì muốn đàm đạo với văn bối.

- A di đà phật! Thời gian vừa qua giới Hắc đạo luôn rơi vào những tình huống căng thẳng. Hết người này chết đến người kia chết. Mà người gây ra tình huống căng thẳng đó chính là Dương thiếu hiệp. Bần tăng thừa phật dụ của Phương trượng Chí Thiện đến thỉnh cầu Dương thiếu hiệp dừng ngay những việc làm đa sát.

Thiệu An cau mày. Y suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Văn bối mạo phạm hỏi đại sư một câu.

- A di đà phật! Dương thí chủ cứ hỏi.

Thiệu An chấp tay sau lưng nghiêm giọng nói:

- Phương trượng đại sư Chí Thiện và các cao tăng trên Tung sơn Thiếu Lâm cho rằng những việc làm của văn bối là sai sao?

- A di đà phật! Sai hay không thì Dương thiếu hiệp tự suy ngẫm sẽ biết. Còn bần tăng không dám nói việc làm này sai, việc làm kia đúng.

- Đại sư không nói được à?

- Bần tăng tin vào sự thông tuệ của thiếu hiệp có thể phân định việc gì đúng, việc gì sai.

Thiệu An nhếch môi cười mỉm, rồi chỉ bức hoành phi:

- Đại sư nhìn xem, dòng chữ trên bức hoành phi kia là dòng chữ gì.

Tuệ Thông đại sư nhìn lên bức hoành phi:

- Thượng tôn chính đạo.

Thiệu An gật đầu, ôn nhu nói:

- Đại sư, chính tại hạ vì thượng tôn chính đạo mà hành sự. Nên tại hạ xét việc làm của mình hoàn toàn đúng với chính đạo chân lý làm người.

- A di đà phật! Thế thiếu hiệp có thể cho lão nạp biết chính đạo là gì không?

- Chính đạo luôn thuộc về Bạch đạo.

- Còn Hắc đạo là vô nghĩa, vô đạo, vô chính ư?

- Tất cả bọn người theo Hắc đạo, theo tiểu sinh, là hạng vô nhân, tiểu nhân, cần phải đưa bọn chúng về với chỗ đứng của chúng trong cõi đời này. Tại hạ muốn đưa chúng quay lại đúng thân phận của chúng, là hạng người hạ đẳng, nô nhân.

- A di đà phật! Đó là ý của Dương thiếu hiệp?

- Vâng, đó là ý của Dương Thiệu An.

- A di đà phật! Thế thiếu hiệp có nghĩ người Hắc đạo hay Bạch đạo cũng đều là người không? Đã là con người đều như nhau cả. Tất cả chúng sinh đều bị trầm luân trong vòng sinh tử luân hồi. Nên có người tốt và người xấu, chứ không thể phân biệt được Hắc đạo hay Bạch đạo.

Thiệu An lắc đầu:

- Đó là ý của phật môn. Trong cửa phật có thể vì sự từ bi hỷ xả mà không phân biệt được trắng hay đen. Còn tại hạ là người trần tục, tất phải biết cái gì là trắng cái gì là đen. Làm con người thì cũng có người này người nọ. Chỉ có những con người trong Bạch đạo mới là thượng nhân, còn kẻ trong Hắc đạo chỉ có thể là hạ nhân. Võ lâm chính vì không có sự phân biệt này nên bấy lâu nay luôn xảy ra những cuộc tranh đoạt giữa Hắc đạo và Bạch đạo. Không phân biệt đâu là người thượng đẳng, đâu là người hạ đẳng, nên mới để cho Hắc đạo sánh bước cùng với Bạch đạo. Thậm chí có những lúc bọn Hắc đạo ma đầu khuấy động võ lâm, làm chủ giang hồ. Hôm nay thì không, Thiệu An sẽ thượng tôn chính đạo, buột tất cả người Hắc đạo phải quay lại đúng chỗ đứng của họ là những hạ nhân hoặc là những nô nhân không hơn không kém.

Nghe Thiệu An thốt ra câu này, Tuệ Thông buông tiếng thở dài, niệm phật hiệu:

- A di đà phật.

Chờ cho vị cao tăng niệm dứt câu phật hiệu, Dương Thiệu An mới ôm quyền nói:

- Tại hạ nói vậy không sai chứ? Trong ánh mắt tại hạ, Thiếu Lâm tự là người cao nhân thượng đẳng trong cõi đời này.

- A di đà phật! Chư vị tăng huynh ở Thiếu Lâm tự không bao giờ nghĩ mình là thượng nhân trong cuộc đời này.

- Vậy đại sư có điều gì chỉ giáo cho tại hạ?

Tuệ Thông đại sư nhìn Dương Thiệu An, tay lần chuỗi bồ đề, ôn nhu nói:

- Theo ý của bản tăng, Bạch đạo và Hắc đạo cũng như tay mặt và tay trái. Mất một cánh tay thì kẻ đó là người tàn phế... hay nói cách nào đó bàn tay cũng như bề mặt và bề trái. Một bàn tay mất đi một mặt thì chẳng còn là bàn tay nữa.

Tuệ Thông đại sư ôm quyền:

- Thiếu hiệp là đóa kỳ hoa vạn cổ chí kim không thấy được trong võ lâm nên bản tăng thỉnh cầu thiếu hiệp hiểu sâu câu nói này của bản tăng.

- Ý đại sư muốn Thiếu An phải hiểu như thế nào?

- Tất cả đều là chúng sinh trong cõi phù dung luân hồi này.

Thiệu An lắc đầu:

- Tại hạ không thể chấp nhận người hạ đẳng Hắc đạo sánh bước ngang với Dương Thiệu An. Tất cả bọn Hắc đạo trong võ lâm phải quay lại đúng chỗ của họ.

Buông tiếng thở dài, Tuệ Thông đại sư niệm phật hiệu:

- A di đà phật! Thiếu hiệp đã nói vậy rồi, bần tăng chẳng còn gì để đàm đạo với thiếu hiệp.

Tuệ Thông đại sư nhìn vào mắt Thiệu An:

- Phật môn có câu "hãy tránh xa sát nghiệp", bất cứ ai tạo sát nghiệp không bao giờ đạt được sự thanh thản của tâm hồn. Sát nghiệp chỉ tạo ra những hậu quả tối tăm cho mình và cho con người.

- Thiệu An sẽ nhớ câu giáo huấn này của đại sư.

- A di đà phật...

Tuệ Thông đại sư ôm quyền:

- Lão tăng cáo từ. Dương thiếu hiệp bảo trọng. Một bước đi sai ngàn đời ân hận.

Nói dứt câu, Tuệ Thông đại sư đội lại chiếc mũ rộng vành rồi bước đi thẳng ra cửa. Thiệu An cau mày khi thấy sàn gạch để lại những dấu chân Tuệ Thông đại sư.

Tuệ Thông đại sư ra khỏi cửa tiền sảnh, Thiệu An mới nhìn lại bức hoành phi có dòng chữ "Thượng Tôn Chính Đạo." Đôi chân mày của y nhíu lại. Thiệu An nhắm nói:

- Ta thượng tôn chính đạo mà sai ư?

Thiệu An lắc đầu:

- Không, việc làm ta không sai. Hôm nay Thiệu An thượng tôn chính đạo, ngày mai mọi người có quyền phán xét Thiệu An. Còn hiện tại không ai có quyền phán xét Dương Thiệu An.

Lời nói đó còn đọng trong tâm tưởng Dương Thiệu An, một nữ nhân đội mũ rộng vành có rèm che mặt bước vào. Sự xuất hiện của nữ nhân vận hắc y dạ hành kéo theo một làn xạ hương khỏa lấp khắp gian đại sảnh biệt trang.

Thiệu An quay mặt nhìn lại.

Nữ lang không cởi bỏ chiếc nón rộng vành mà chỉ giữ nhẹ đôi ngọc thủ ra sau lưng. Một luồng nhu khí phát ra từ hai ống tay áo của nữ lang, đóng cửa đại sảnh lại.

Thiệu An thản nhiên trước hành động của nữ lang.

Nữ lang nhỏ nhẹ nói:

- Dương công tử không hỏi ta là ai hay sao?

- Điều đó tại hạ cảm thấy quá dư thừa. Tại sao tại hạ phải hỏi cô nương là ai khi cô nương đã biết tại hạ.

Điểm một nụ cười mỉm gợi tình, Thiệu An nói tiếp:

- Điều mà tại hạ muốn hỏi, là hỏi cô nương tìm đến đây có mục đích gì?

Nữ lang thả bước uyển chuyển tiến đến trước mặt Thiệu An. Nàng dừng chân ngay trước mặt y, rồi nhỏ nhẹ nói:

- Công tử đoán xem, ta tìm đến công tử với mục đích gì?

Thiệu An nhún vai:

- Tại hạ không có thói quen tò mò đi tìm suy nghĩ của người khác.

- Dương công tử có tin trên đời này có một nữ nhân, chỉ vừa diện kiến công tử, đã tư tưởng suốt năm canh không.

Đôi chân mày của Thiệu An thoát nhú lại.

- Cổ nhân có câu nam nữ thọ thọ bất tương thân. Nhưng cũng có những câu: con người không tự kìm chế được tình cảm khởi phát từ con tim mình.

Y điểm nụ cười mỉm:

- Người đó hẳn là cô nương.

Nữ lang gật đầu:

- Đúng, ta không kìm chế được sự khởi phát rung động của con tim nên mới tìm đến Dương công tử.

Thiệu An khoanh tay trước ngực:

- Giờ thì ta đã có thể hiểu được mục đích của nàng.

- Mục đích của ta là gì?

- Đi tìm tiếng nói của con tim. Nhưng đó chỉ là tiếng nói của trái tim nàng thôi. Còn sự đáp lại còn chờ trái tim Thiệu An sẽ thốt ra lời nói nào.

Buông một tiếng thở dài, Thiệu An nhướng mày nói tiếp:

- Rất tiếc ta lại không biết được phía sau tấm rèm là sắc hoa như thế nào?

- Đôi khi người ta cũng nên giấu chân diện của mình.

Thiệu An khẽ gật đầu:

- Sự bí ẩn luôn làm cho tại hạ có sự phấn khích.

- Mong rằng đó là sự thật mà ta nghe.

- Lúc nào tại hạ cũng nói ra sự thật của lòng mình. Chẳng có gì dấu diếm một người đi tìm tình yêu nơi mình cả. Thế cô nương tìm đến Thiệu An cho Thiệu An cái gì nào.

Nữ lang chỉ vào ngực mình:

- Cho tất cả.

Đôi chân mày Thiệu An nhướng lên:

- Cho tất cả?

Nữ lang gật đầu.

Thiệu An hỏi:

- Cô nương sẽ không đòi hỏi gì sao?

Nàng lắc đầu:

- Không...

Thiệu An chấp tay sau lưng rồi nói:

- Tại hạ có được diễm phúc như thế nào đây?

- Diễm phúc đó như thế nào còn tùy thuộc vào sự tiếp nhận của Dương công tử.

- Thiệu An rất sẵn lòng nhận sự ban tặng của người khác. Chẳng còn ai chối bỏ trái cấm mà người ta trao cho mình. Nhưng ở đây e rằng không tiện. Thiệu An có chỗ thanh tịnh hơn để chiêm nghiệm trái cấm mà cô nương ban tặng.

Nhìn nữ lang, Thiệu An ôn nhu nói:

- Cô nương đồng ý đến nơi đó chứ?

Nàng gật đầu.

Thiệu An dẫn nữ lang đến gian thượng phòng của mình. Trong gian thượng phòng đó, tất cả vật dụng đều bằng bạc. Trên kệ có những tịnh rượu nổi tiếng trung thổ, được niêm kín. Ngay giữa gian phòng là một hồ nước bằng đá hoa cương được đánh nhẵn mặt, lên nước bóng ngời. Trong hồ đã có nước và một lớp hoa tươi phủ lên mặt.

Phía đối diện với hồ nước là chiếc tràng kỷ với hai cái gương đồng đặt hai bên. Chỉ bước vào gian thượng phòng này thôi đã cảm nhận được sự khoan khoái lạ thường. Sự khoan khoái mà bất cứ ai cũng hình ra những khoái lạc trần tục khi quay về với bản năng của mình.

Thiệu An lấy một tịnh rượu mở nắp, dốc lên miệng tu luôn một hơi dài rồi nói với nữ lang.

- Cô nương tìm đến Thiệu An, tất có sự tự tin ở bản thân mình.

Nàng gật đầu:

- Tôi tin sẽ không làm Dương công tử thất vọng.

- Tại hạ nghĩ mình sẽ không thất vọng.

Y nói rồi điểm nụ cười mỉm gợi tình khích lệ nàng. Nữ lang như được nụ cười gợi tình của Dương Thiệu An khích lệ, mà từ từ kéo ống tay áo lên. Hũu thủ của nàng chìa ra trước mặt Thiệu An. Một cánh tay với làn da trắng nõn, thanh mảnh. Một cánh tay với tất cả những đường nét thật hoàn hảo.

Thiệu An khẽ gật đầu nói:

- Cánh tay của cô nương thật đẹp.

- Một cánh tay đẹp chưa hẳn là một thân hình đẹp.

Thiệu An gật đầu:

- Đúng! Chỉ một cánh tay thôi chưa thể nói được tất cả vẻ đẹp của mỹ nữ. Đã là một mỹ nữ thì tất cả đều phải hoàn thiện, hoàn mỹ.

Nàng quay lưng lại với Thiệu An, bộ hắc y từ từ trượt qua vai nàng.

Một bờ vai thon thả, đầy đặn và gợi mời.

Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Huynh thấy thế nào.

- Rất hợp nhãn tại hạ. Một bờ vai tuyệt mỹ. Tại hạ nhìn bờ vai của cô nương thôi đã có thể hình dung ra những gì còn lại được giấu sau những mảnh lụa vô nghĩa kia.

Lớp lụa đen lại trượt tiếp qua khỏi vai nàng để phơi tấm lưng trần trắng nõn với đường cong ngay giữa. Một đường cong mà bất cứ hoa nhân nào cũng muốn chiêm ngưỡng để có thể phác họa thành nét đẹp cho bức tranh của riêng mình.

Lớp lụa đen dừng lại ngay vùng tiểu yêu để cho Thiệu An có thể thấy rõ tất cả sự gợi cảm của bờ lưng thon thả, gợi tình.

Nụ cười mỉm lại hiện lên hai cánh môi của Dương Thiệu An. Y buột miệng nói:

- Đẹp lắm.

Lời nói Thiệu An như khích lệ nữ lang, khiến cho tất cả trang phục của nàng trôi tuột xuống dưới hai gót chân. Một thể pháp cân đối đầy đặn.

Một thể pháp ngồn ngộn sức sống biểu lộ qua từng đường cong hoàn mỹ, chỉ có thể vì thể pháp đó như một bức tranh được khắc tạo ra bởi đôi tay chăm chút của tạo hóa.

Vòng tiểu yêu của nàng kết hợp với đôi môi căng tròn tạo nên một sức quyến rũ mà bất cứ nam nhân nào cũng phải thêm khát khi bắt gặp nó. Một khi đã thêm khát thì phải chiếm hữu. Chiếm hữu bằng sự chinh phục của bản thân mình.

Thiệu An lấy tịnh rượu tu luôn một ngụm dài rồi đặt xuống bàn.

Nữ nhân nói:

- Công tử nghĩ sao?

Thiệu An im lặng bước đến sau lưng nàng. Dùng một ngón chỉ, đặt nhẹ vào gáy của nữ lang. Y từ từ vuốt ngón chỉ đó chạy dọc theo xương sống nàng rồi dừng lại trên chiếc tiểu yêu nhỏ nhắn. Lớp da ốc li ti nở rộ khắp thể pháp của nữ lang. Lớp da ốc biểu lộ những xúc cảm do Thiệu An mang đến thông qua ngón chỉ của y.

Thiệu An nhỏ nhẹ nói:

- Ta rất thích những nữ nhân như nàng. Có lẽ trái cấm của nàng hẳn là vừa ngon vừa ngọt mà bất cứ nam nhân nào cũng đều tơ tưởng.

Vừa nói Thiệu An vừa vuốt ve đôi môi căng tròn của nữ lang. Y đưa lần bàn tay lên vai nữ lang rồi từ từ quay nàng lại đối mặt với mình. Nếu không có chiếc mũ rộng vành và rèm phủ che mặt thì nàng đã là một mỹ nữ lỏa lồ đứng ngay trước mặt Thiệu An. Chỉ có chiếc mũ và tấm rèm phủ che chân diện nàng chia cắt cánh mắt không rọi đến chân diện mà thôi.

Thiệu An cũng chẳng màng đến chuyện phải xem chân diện của nữ lang như thế nào. Nàng đã tự tìm đến gã, đã tự thoát y phơi tấm thân lỏa lồ ra trước mắt y thì rất tự tin vào nhan sắc của mình. Chỉ chiêm nghiệm phần thể pháp của nàng thôi, nó đã tạo ra một sức quyến rũ mê hoặc lòng người, nói chi đến khuôn mặt.

Nữ lang nhỏ nhẹ nói:

- Trái cấm đã thuộc về chàng.

- Trái cấm đã thuộc về Thiệu An.

Nữ lang gật đầu. Thiệu An rọi mắt xuống đôi nhũ hoa tròn trịa và cân đối, rồi đi lần xuống bên dưới. Bất giác y thối bộ lại hai bước, từ tốn nói:

- Thiệu An thích một trái cấm tròn trịa.

- Trái cấm tròn trịa là trái cấm như thế nào?

- Một sự trọn vẹn, nàng đã có một thể pháp tuyệt vời, tất phải có một khuôn mặt tuyệt vời. Hãy cho ta chiêm ngưỡng dung nhan mà hãy còn là điều bí ẩn đối với ta.

Nữ lang lưỡng lự rồi nói:

- Khi thấy dung nhan này... Ta sợ...

- Đừng nghĩ ta sẽ e dè với khuôn mặt của xú nữ.

- Không, ta không sợ mình là một xú nữ.

- Thế nàng sợ điều gì?

Nữ lang im lặng, rồi như thể không kềm chế được sự thôi thúc của Thiệu An mà đưa tay lên vịn vào vành môi. Nữ lang buông tiếng thở dài nói:

- Dương công tử sẽ không quá ngạc nhiên.

- Ta ngạc nhiên vì có sự quen biết với nàng.

- Ta sợ một điều khác.

Nàng nói dứt câu liền giở chiếc mũ rộng vành có rèm phủ. Chân diện của Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh đập vào mắt Thiệu An. Nàng nhìn Thiệu An bằng ánh mắt say đắm.

Bất giác Thiệu An phá lên cười khanh khách.

Nghe Thiệu An cười, Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh đỏ mặt thẹn thùng. Nàng miễn cưỡng nói:

- Sao chàng cười.

Thiệu An nhìn thẳng vào mắt Triệu Vị Thanh:

- Nàng định dùng mỹ nhân kế với ta sao?

Vị Thanh lắc đầu:

- Không, Vị Thanh đến tìm Thiệu An không có một mưu kế gì cả. Đến bằng sự thổn thức của trái tim mình.

Thiệu An nhướng mày nhìn Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh:

- Chẳng có mưu kế gì cả ư?

- Vị Thanh nói thật. Vị Thanh đã yêu chàng.

Thiệu An với bầu rượu tu một ngụm dài rồi đặt bầu rượu xuống bàn. Y nhìn lại Ngọc diện hồ ly, ôn nhu nói:

- Nàng đúng là đẹp lắm. Nàng đúng là một nữ nhân mà Thiệu An rất thích đó. Một nữ nhân có đầy sức quyến rũ, có cả sự gợi cảm và có tất cả những gì để khiến trong lòng ta phải xao động, háo hức, và đòi hỏi nhưng...

Thiệu An bỏ lửng câu nói giữa chừng.

Vị Thanh miễn cưỡng nói:

- Nhưng sao?

- Nhưng rất tiếc Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh là người của Hắc đạo. Trong tâm của Thiệu An, người Hắc đạo chỉ có thể là hạng người hạ đẳng, nô nhân. Đã là người hạ đẳng nô nhân thì sao có thể giao tình với Dương Thiệu An được chứ.

Vị Thanh đỏ mặt khi nghe Thiệu An thốt ra câu này, nàng miễn cưỡng nói:

- Vị Thanh có là người Hắc đạo thì cũng là con người. Sao lại xem Vị Thanh như hạng người hạ đẳng.

Thiệu An cau mày:

- Hạ đẳng nô nhân thì sao là con người, có thể là một con người nhưng không phải là người.

Thiệu An nói rồi thò tay vào ngực áo lấy miếng ngọc triệt có khắc hai chữ nô nhân. Y ngấm miếng ngọc triệt, từ tốn nói:

- Nàng đã tìm đến Thiệu An, tất đã quyết định sự lựa chọn của mình. Điều đó rất tốt cho nàng. Nàng sẽ là nô nhân trong biệt trang của Dương Thiệu An.

Ngọc diện hồ ly biến sắc. Nàng hồi hộp nói:

- Thiệu An không nghĩ ta tìm đến với Thiệu An vì tình sao?

Nhìn lại Ngọc diện hồ ly, Thiệu An ôn nhu nói:

- Đó là ý nghĩ của nàng. Còn trong tâm tưởng của ta thì Ngọc diện hồ ly vẫn là hạ nhân, nô nhân. Mà hạ nhân Hắc đạo làm sao có tình với Thiệu An được, bởi vì ta là thượng nhân Bạch đạo. Hắc đạo và Bạch đạo chỉ có một mối quan hệ duy nhất, chủ nhân và nô nhân.

Thiệu An nói rồi bước đến toan ấn ngọc triệt nô nhân vào trán Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh. Ngọc diện hồ ly luống cuống toan phản kháng lại nhưng Thiệu An đã nhanh tay hơn điểm vào tinh huyết của nàng.

Triệu Vị Thanh biến sắc, hồi hải nói:

- Vị Thanh chấp nhận chết chứ không biến thành nô nhân.

- Hãy nhận lấy thân phận của mình.

Y vừa nói vừa toan ấn dấu ngọc triệt nô nhân vào tam tinh Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh.

Một giọng nói sang sảng cất lên ngay cửa thượng phòng.

- Dừng tay...

Thiệu An rút ngay ngọc triệt về khi nghe giọng nói đó.

Y nhìn lại cửa thượng phòng.

Giọng nói sang sảng kia cất lên, trong khi Thiệu An lại biểu lộ tất cả sự thuần phục tôn kính của mình.

- Triệu cô nương có thể thoát xác thành bướm. Đó là đặc ân cho những ai biết tìm đến chính đạo võ lâm.

-- o O o --

Hết Quyển 1